

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος Συνδρομή τῆς: Ἐν Ἀθήναις, pp. 10, ἐν ταῖς ἑκαταῖς pp. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ pp. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰσχυραὶ — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6 26 Ἰουλίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ἰ. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια (ὄβ. σελ. 445).

12'

Ἡ εὐχὴ τοῦ Ἀντωνίου.

Τὴν μεθαύριον προΐαν ἀπὸ τῆς εἰς τὸ πανδοχείον ἐπιστροφῆς των ὁ Βαττίστας καὶ ἡ Σπεράντσα ἐνυμφεύθησαν ἄνευ πομπῆς ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ. Τὴν δεκάτην δὲ ὥραν, καθ' ἣν συνήθως προσευμάτιζεν ἡ ἀγγλικὴ οἰκογένεια, πᾶν ἴχνος τῆς μικρᾶς ἐορτῆς, ἦτοι γεύματος δοθέντος εἰς εὐαρίθμουσ δαιτυμόνας, εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ἄλλ' ὁ ναυτικὸς Βαττίστας εἶχεν ἐν τούτοις μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιδείξῃ ὑπερηφάνως εἰς τὴν λεωφόρον τῆς Βορδιγέρας τὴν ὥραιάν του λείαν· ἡ δὲ Σπεράντσα πολλὴν ἐπίσης εἶχεν ὄρεξιν νὰ δεῖξῃ τὴν ὥραιάν της νυμφικὴν ἐσθῆτα εἰς τὰ βλέμματα τῆς πόλεως ὁλοκλήρου. Μετὰ σκέψιν ὅμως ὄριμον ἀπεφάσισαν οἱ νεόνυμφοι νὰ στερηθῶσι τῆς εὐχαριστήσεως ταύτης.

— Ἀρκεῖ νὰ εἶμεθα εὐτυχεῖς, καὶ ἀδιάφορον ἂν φαινόμεθα ἢ ὄχι, εἶπεν ἡ Σπεράντσα, ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ πράγματος εἰς τὴν μίς Δάβεν. Ἄν ἠθέλαμεν νὰ κάμωμεν ἐπίδειξιν, κ' ἐφοροῦσα τὰ ὥραια πράγματα ποῦ μοῦ ἐχαρίσατε, θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὴν νύμφην καὶ τὰ στολιδιά της, θὰ ὁμιλοῦσαν ὄλοι διὰ τὸν γάμον καὶ διὰ τὸν γαμβρὸν, καὶ τί θὰ ἔβγαينه ἀπὸ ὅλα αὐτά; Θὰ μᾶς ἐνθυμοῦντο ὅσοι καλὸν εἶνε νὰ μᾶς λησμονήσουν. Ὅσον ὀλιγότερον λέγεται τὸ ὄνομα τοῦ Βαττίστα, τόσον τὸ καλλίτερον μᾶς εἶνε.

Non destar can che dorme — (μὴν ξυπνᾶς σκύλον ποῦ κοιμᾶται) εἶνε βαθεῖα ἰταλικὴ παροιμία, συγνάκις ἐφαρμοζομένη εἰς χώραν, ὅπου ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ περιουσία ἐκάστου εὐρίσκονται εἰς τὴν διάκρισιν ἀνευθύνου ἐξουσίας.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου, ὅτε οἱ καύσωνες κατέστησαν πλέον τακτικοί, ἀπεφασίσθη ν' ἀρχίσῃ ἡ μίς Δάβεν τὰ θαλάσσια λουτρά. Κ' ἐκείνη μὲν ἐπεθύμει νὰ γίνωνται τὸ ἑσπέρας, ἀλλ' ἀπηγόρευσε τοῦτο φητῶς ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος, φοβούμενος μὴ ἡ διεγερτικὴ ἐπίδρασις τοῦ λουτροῦ ταράττῃ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός.

— Θὰ σὰς κατασκευάσωμεν, τῇ εἶπεν, εἰς μι-

κρὸν λουτῆρα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου θὰ ἔχστε ὄλας σας τὰς ἀναπαύσεις.

Ἄν ἦτο δὲ ψευδὴς ἡ ὑπόσχεσις, ὡς ταχέως ἀπέδειξε τὸ πρᾶγμα. Διότι μετὰ τινὰς ὥρας ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τοῦ κόλπου τοῦ Σπεδαλέττη κομψὸν παράπηγμα, κατάφρακτον καὶ ἄνετον ὡς τὰ κάλλιστα παραπήγματα, ἅτινα κοσμοῦσι τὰς πολυθαμίστους ἀκτὰς τοῦ Βράιτον, τῆς Διέπτης καὶ τῆς Ὀστάνδης.

Ἐδῶ φαντάζομαι τινὰ τῶν ἀναγνωστῶν μου ἀνακράζοντα· «Τί κλῆσιν πρέπει νὰ εἶχεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν μηχανικὴν! Αἰώνιος καὶ θὰ εἶρη!»

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἢ κυρία μου. Ὁ Ἀντώνιος εἶχε κλῆσιν πρὸς τὴν μηχανικὴν ὅσπην ἔχετε καὶ σεὶς κ' ἐγὼ· ἀλλ' εἶχεν ὅ,τι εὐχομαι καὶ εἰς σὰς καὶ εἰς ἐμὲ, ἐπιθυμίαν μεγάλην νὰ ἦνε χρήσιμος εἰς τοὺς ὁμοίους του· οὐδὲν δὲ, ὡς λέγουσιν, ἄλλο καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐφευρετικόν. Δοκίμασε, φίλε μου, ἀναγνώστα, καὶ θὰ θαυμάσῃς μόνος σου διὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ λουτῆρ τοῦ Ἀντωνίου οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ φορητὸν ἀμάξιον, εἰς ὃ προστεθήσαν σκῆνωμα καὶ παραπετάσματα· σχοινία δὲ, δυνάμενα νὰ βραχυθῶσιν ἢ μακρυνθῶσιν κατὰ βούλησιν, προσέδεδσαν αὐτὸ εἰς πάλους στερεοὺς, ἐμπηπηγμένους εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἀνέβαινε τις ἀπὸ τῆς ξηρᾶς διὰ μικρᾶς κλίμακος καὶ κατέβαινε εἰς τὴν θάλασσαν δι' ἄλλης μακροτέρας. Τὸ ὄλον, βλέπετε, ἦτο ἀπλοῦν, ὃ δὲ ἐφευρετῆς του δὲν κατέβαλε βεβαίως μέγαν ἀγῶνα πρὸς κατασκευὴν του. Τέσσαρες ἐρυθραὶ ταινίαι ἐκυμάτιζον ἐπιχαρίτως ἀπὸ τῆς ἄκρας τεσσάρων δοκῶν, αἵτινες ὑπεστήριζον τὸ σκῆνωμα, καὶ παρεῖχον εἰς τὸν πρόχειρον ἐκείνου λουτῆρα ἀρετὴν τινὰ κομψότητα. Ἄλλ' οἱ καλλωπισμοὶ οὗτοι δὲν ἦσαν τοῦ Ἀντωνίου· ἐργάτης αὐτῶν ἦτο ὁ Βαττίστας. Suum cuique.

Ἐκάστην προΐαν, ἅμα τῇ αὐγῇ, ἡ Λουκία, συνοδοευομένη ὑπὸ τῆς Σπεράντσας, ἦτις ἐξετέλει ἔργον λουτρίδος καὶ ἐκολύμβα ὡς καρχαρίας, ἀπῆρχετο νὰ λουθῇ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Καί τοι τὸ πλεῖστον τῆς νεανικῆς τῆς ἡλικίας εἶχε διαμείνει ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἡ Λουκία, ἐνεκα τῆς ἐπισηλοῦς τῆς υγείας, δὲν εἶχε συνειβίσει νὰ ἐγείρεται πρῶτ. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ θαυμαστὴ ἐκείνη βαθμικία ἐπαύξησης φωτός, θερμότητος καὶ ζωῆς, δι'

ἢ ἡ φύσις φαίνεται προσαγορεύουσα πᾶσαν πρῶτην τὸν μέγαν αὐτῆς φωστῆρα, ἢ τὸ ὄλω; νέον δι' αὐτὴν, καὶ νέον μαγευτικόν. Μετὰ τὸ λουτρὸν, ὅπερ κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπεπεπὸς νὰ διαρκῆ πλέον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας—κατὰ τὰς βῆτας παραγγελίας τοῦ Ἀσκλαπιοῦ τῆς Βορδιγέρας, ὡν τὴν αὐστηρὰν ἐπέτελεσεν ἐπετήρη ἡ Σπεράντσα—ἡ Λουκία ἔπινεν ἐν κύπελλον τεύου θερμοῦ καὶ κατεκλίνετο πάλιν μέχρι τῆς ἐβδόμης ὥρας. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς πρῶτης, μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ὅτε προεγεματίζε μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ μίς Δάβεν ἐπότιζε κ' ἐπεριποιεῖτο τὰ ἄνθη τῆς—διότι εἶχε πλέον ἀληθινὸν κῆπον, καὶ μετὰ τοῦτο ἰχνογράφει ἐπὶ τοῦ ἐξώστου. Ὁ ἰατρός Ἀντώνιος ἤρχετο πάντοτε τὴν ἐνδεκάτην, καὶ παρέμενε μίαν περίπου ὥραν ὀμίλων ἢ ἀναγινώσκων μετ' αὐτῆς. Τὴν μεταμεσημβρίαν, μέχρι τοῦ γεύματος, ἀνεπαύετο, ἔτρεχεν εἰς τὸν κῆπον, ἀνεγίνωσκεν ὑπὸ τὴν σκιάν, ἐζωγράφει καὶ πάλιν ἢ ἔπαιζε κλειδοκύμβιον. Ἐλθμονήσαμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐξαιρέτον κλειδοκύμβιον εἶχε κομισθῆ ἐκ Νικαίας. Ἐνίοτε δὲ ἐψάλλον ἐν θυφιδίᾳ μετὰ τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἤρχετο πάντοτε τακτικῶς μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ Λουκία ἐπέβαινε συνήθως τὴν ἡμέραν τῆς διὰ μικροῦ τινος περιπάτου ἐπὶ τοῦ λόφου, ἢ ἐπισκέψαι εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος, κ' ἐνίοτε δι' ἐκδρομῆς τινος ἐφ' ἀμάξης εἰς πόλιν τινὰ ἢ χωρίον τῶν περιχώρων. Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη δικασέδασιν κατέστη βαθμηδὸν σπανιωτέρα, διότι ἡ ἀγαθὴ Λουκία εἶχε παρατηρήσει πόσον ὁ ταλκίπυρος Βαττίστας ἐτήκετο καὶ κατεπτοεῖτο ὁσάκις ἐδλεπεν αὐτὴν ἐξερχομένην ἐφ' ἀμάξης, καὶ πῶς ἐκρύπτετο πάντοτε κατησχυμένος εἰς τὰ σκοτεινότερα βῆθη τοῦ κήπου. Ἡ δὲ Λουκία δὲν εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ ὑποβάλῃ οἰονδήποτε εἰς σκληρὰς καὶ ἀνωφελεῖς δοκιμασίας. Τὸν υπερβολικὸν τρόπον, ὃν ἐνέπνευε τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Βαττίσταν ἡ μίς Δάβεν, εἶχε διαδεχθῆ λατρεία ἐπίσης υπερβολικῆ. Ὅποταν αὕτη ἐξήρχετο νὰ περιπατήσῃ, ὁ ναύτης ἠγούρηνε ἐπ' αὐτῆς εἰς εὐλαθεῖ ἀπόστασιν, ἢ καὶ τὴν παρηκολούθει, ὁσάκις ἐπίστευεν ὅτι δὲν παρετηρείτο. Πολλάκις δὲ ἡ δεξιότης καὶ ἡ ταχύτης, δι' ὧν ἠφάνιζετο, ὁσάκις αἰφνιδίως ἐστρέφοντο οἱ περιπατοῦντες, καὶ ἀνερχόμενοι πάλιν μετὰ τινος στιγμῆς, εἶχον προξενήσει εὐθυμον ἐκπληξίν εἰς τὴν Λουκίαν καὶ τὸν Ἀντώνιον.

Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ὠρέλυσαν πολὺ τὴν ὠραίαν μίαν Λουκίαν· ἀλλ' ὅ,τι, νομίζομεν, ὠφέλησεν αὐτὴν ἐτι μᾶλλον, ἢ τὸ ἡ δίκαια ἦν περιερίψαμεν, δίκαια ἠέμευ καὶ ἀταράχου ψυχγωγίας. Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἦτο κατενθουσιασμένος, βλέπων τὰς πορφουρούμενας παρειαὶς τῆς θυγατρὸς του, καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐσαρκίαν τῆς, καὶ παρετήρη ἀστενεύμενος εἰς τὸν ἰατρὸν, ὅτι ἡ Λουκία ἠθέλε καταστῆ ἐντὸς ὀλίγου ἐράμιλλος τῆς κυρίας Πιστακίνας. Ἀλλ' ὁ ἐξοχικὸς βίος εἶν' ἐ-

πίσης σωτήριος εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα. Ὅλιγοι ἐπεζήτησαν νὰ γνωρίσωσιν ἐκ τοῦ σύνεργου τὴν φύσιν, καὶ νὰ λάβωσιν ἐνδιαφέρον εἰς τὰς μυστηριώδεις καὶ θαυμαστάς αὐτῆς ἐπεξεργασίας, χωρὶς νὰ ἀναγνωρίσωσι πόσας μεγάλας ιδέας καὶ πόσα γενναῖα αἰσθητάματα ἀφύπνισεν ἐν αὐτοῖς ἡ στενὴ αὐτῆ γυναικίαι. Ἰσως δὲ—καὶ ἐπιζόμενοι ὅτι δὲν θὰ κατηγορηθῶμεν ὡς κολακεύοντες τὸν ἥρωά μας—ἴσως καὶ ἡ διαρκὴς σχέσις τῆς Λουκίας πρὸς ἄνδρα ἔχοντα πείραν ἰκανὴν, ἐρῶν νοῦν καὶ ἀκριβῆ καρδίαν ἀπλότητα, ὡς ἦτο ὁ Ἀντώνιος, συντέλεσε κατὰ τι εἰς τοιοῦτόν τι ἀποτελεσμα. Ὅπως δὴποτε θετικὸν ἦτο, ὅτι ἡ Λουκία ἠθάνετο ἐαυτὴν πάντη μεταβληθεῖσαν καὶ εἶχεν ἀληθῶς γίνε ὄλω ἀλλοίαν, νέας ἀποκτήσασα φυσικὰς καὶ διανοητικὰς δυνάμεις.

Ὁ Ἀντώνιος ἐν τούτοις ἐθώπευε τὸν πῶγόνά του βικιότερον ἢ συνήθως. Ἀπὸ τῆς εἰς Λαμπροδοσαν ἐκδρομῆς, ἢ ἀκριβέστερον, ἀπὸ τῆς μεταμεσημβρίας ἐκείνης, κατ' ἣν ἡ Λουκία εἶχε φανῆ τοσοῦτον ἰδιότροπος καὶ ἀλλοπρόσαλλος, ὁ ἰατρός μας εἶχε παραδόξως μεταβληθῆ. Ἡ ὀμαλότης ἐκείνη τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἤθους του, ἢ ἠδύνατό τις νὰ παραβάλῃ πρὸς ἥρεμον καὶ δικυγὲς βεῖθρον, εἶχεν ἤδη ταραχθῆ κάπως καὶ ἐπασχέ διαλείψει. Ὁ Ἀντώνιος δὲν ὠμίλει πλέον ὅσον πρότερον· ἐκάθητο δὲ πολλάκις ἐγγὺς τῆς Λουκίας χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἐπὶ ἡμίσειαν ὄλην ὥραν, ἀφηρημένος μέχρις ἀλλοπροσύνης.

Ἡμέραν τινὰ, ἐξεγερθεὶς αἰφνης ἀπὸ τινος τοιοῦτου βρυχασμοῦ διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἐρωτήσεως:—«Τί συλλογίζεσθε;» ἠρῆθίσε, καὶ—περιεργὸν ἀληθῶς—τὸ πάθημα μετεδόθη καὶ εἰς τὴν Λουκίαν, ἥτις ἠρῆθίσε ἐπίσης. Ἐνίοτε εἶχεν ἀμήχανόν τι καὶ τυπικὸν ὁ τρόπος, κατ' ὃν ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν μίς Δάβεν· ἐφαινετο δὲ θέλων νὰ περιορίσῃ καὶ ἐλαττώσῃ τὴν οἰκειότητα, ἢν εἶχον ἐπιφέρει αἱ περιστάσεις μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης. Ἀλλ' ἡ Λουκία δὲν ὑπετάσσετο εἰς τὰς προσπαθείας του, καὶ ἀνεφώνει πολλάκις χαρίεστατα δυσαναγεγοῦσα: «Τί σὰς ἔκαμα, καὶ εἰσθε σήμερον τόσο ψυχρὸς; θέλετε τάχα νὰ μοῦ δείξετε, ὅτι τόρα, ὅτε εἶμαι καλά, δὲν σὰς μέλει πλέον δι' ἐμὲ καὶ σὰς ἔγεινα βάρος;» Ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατον ἦτο ν' ἀντιστῆ τις εἰς τὸ γόητρον τῆς φωνῆς τῆς καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ὑπαγόρευον τοὺς λόγους τῆς, αἱ ἀπόπειραι ἐκείναι τοῦ Ἀντωνίου, καὶ εἰλικρινεῖς ἂν ὑποθεθῶσιν, οὐδὲν ἄλλο εἶχον ἀποτέλεσμα, ἢ νὰ ὑποθάλωσιν ἐτι μᾶλλον τὰ αἰσθητάματα φιλίας καὶ συμπαθείας, ἅτινα συνέδεον ἤδη τὰς καρδίαις των.

Τὰ συμπτώματα τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ Ἰταλοῦ ἐνέφαινον ἤδη ἐσωτερικὴν τινα πάλιν-λυπούμεθα, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγηθῶμεν ὅσον ἐπιθυμοῦμεν περὶ τῆς ἀκριβοῦς αἰτίας τῆς πάλιν ἐκείνης· ἀλλὰ, τῆ ἀληθείας, καὶ ἡμεῖς ἀναγκασόμεθα νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς εἰκασίας. Ἡ

ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ὁμοιάζει τολύπην, ἢ τὸ νῆμα εἶνε τοσοῦτον περιπεπλεγμένον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κάτοχός του δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τὸ ἄκρον. Τοιαύτη δὲ, κατ' ὄλας τὰς πιθανότητας, ἦτο τοῦ Ἀντωνίου ἡ θέσις. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἄνθρωπος τοιαύτην ἔχων κρίσιν, τοσοῦτον ὀλίγην φιλοδοξίαν καὶ τοσαύτην θετικότητα, ἦτο δυνατόν νὰ ἀναπλάττῃ ἐν γνώσει κενὴν μακαρίαν, καὶ νὰ δημιουργῆ τολμηρῶς ἀπραγματοποίητα ὄνειρα. Δὲν δυνάμεθα ὅμως ἐπίσης νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ φαντασία, ἢ πλάνος αὐτῆ γόησσα, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ δελεάσῃ καὶ ἀποπλανήσῃ αὐτόν, εὐροῦσα τὸ κεκρυμμένον τοῦ θωρακίος του. Ὁ Ἀντώνιος ὅπως δὴποτε ἦτο ἄνθρωπος, καὶ ἔπαρχε πιθανῶς συνήθη εἰς πάντα ἄνδρα ἀσθένειαν, ἥτις προσβάλλει, ὡς λέγεται, τὰ ὄργανα τῆς διανοητικῆς ὁράσεως. Ἄλλως δὲ ὑπάρχουσιν ὄροι ἐν τῇ ζωῇ, καὶ ἰδίως περὶ τὸ ἐσπερινὸν λυκόφως, κατ' ὃς καὶ αὐτὸ τὸ ἐδραιότερον πνεῦμα ὑπόκειται εἰς γοητευτικὴν τινα φαντασίωσιν. Τότε καὶ κινεῖται τὰ πλέον ἀδύνατα πράγματα φαίνονται ἡεῖν δυνατὰ καὶ εὐκόλα. Ὅτε δὲ τις, παρελθόντος τοῦ παροξυσμοῦ, προσπαθεῖ πάσῃ δυνάμει νὰ βοηθήσῃ τὸ λογικὸν αὐτοῦ εἰς ἀνάκτησιν τῆς δυνάμεώς του, πράττει, φρονοῦμεν, πᾶν ὅ,τι δύναται τις λογικῶς ν' ἀπειρήσῃ παρ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καιρὸς εἶνε ν' ἀναλάβωμεν τὸ νῆμα τῆς ἡμετέρας διηγήσεως.

Ἐνωρίζετε τὸν λόρδον Κάρνιφες; ἠρώτησεν ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἀντώνιος τὸν Σίρ Ἰωάννην, ἀφοῦ ἀπεσῆθη ἡ μίς Δάβεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἡ ἐρώτησις ἐγένετο δι' ἤθους ἀδιαφόρου μὲν ἀλλὰ προδήλως ἐπιπλάστου.

Κάλλιστα, ἀπήντησεν ὁ Σίρ Ἰωάννης· εἶνε μακρυνὸς μου συγγενῆς. Τί τρέχει;

Ἀνέγνωσα σήμερον εἰς τὴν ἐφημερίδα σας μίαν παράγραφον, ἢ ὅποια τὸν ἀποβλέπει, αὐτόν καὶ τὴν μικροτέραν του κόρην. Ἰδοὺ τὸ φύλλον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, λαμβάνων τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ προσφέρων αὐτὴν εἰς τὸν βαρωνέτον. Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἀνέγνω μεγαλοφώνως τὰ ἐξῆς:

«*Μυθιστόρημα ἐν τῷ μεγάλῳ κόσμῳ.* Πρὸ τινος καιροῦ ἀνηγγεῖλαμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας κωμικὸν τι γεγονός, ὅπερ συνέβη ἐν Φλωρεντίᾳ, καὶ οὗτινος τὰ πρῶτα πρόσωπα ἦσαν ἡ μίς Φαννὴ Κάρνιφες, νεώτερα θυγάτηρ τοῦ δουκῆτος εὐγενεῖς λόρδου, καὶ νέος τις ζωγράφος Ῥωμαῖος. Ἡ σικνή τὴν ὅποιαν διηγήθημεν ἔλαβε τὰς διαστάσεις διπράκτου κωμωδίας καὶ κατέληξεν εἰς ἀπαγωγὴν. Ἐπειδὴ δὲ σήμερον τὸ πρᾶγμα εἶνε πασίγνωστον, δὲν διατάζομεν πλέον νὰ ὀνομάσωμεν τὰ πρόσωπα. Ἄν αἱ πληροφορίες ἡμῶν εἶνε ἀκριβεῖς, ὁ ἥρωας. Μαρτίνος ὀνομαζόμενος, ὠραίος καὶ μόλις εἰκοσιδύο ἐτῶν, κατὰ γὰρ εἶν' ἐπίτιμος ἀστικῆς οἰκογενείας, καὶ φαίνεται ἔχων μέλλον διακεκριμένου καλλιτέχου. Φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο

διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς τῆς μίς Φαννῆς, καὶ ὅτι ὠφελήθη ἐκ τῶν καθημερινῶν του σχέσεων, ἵνα κερδήσῃ τὰς συμπαθείας τῆς νεαρᾶς του μαθητρίας. . .»

— Ὁ κακοηθέστατος! διέκοψεν ἐν παρενθέσει ὁ Σίρ Ἰωάννης.

— «... Πρῶταν τινὰ τὸ ἐρωτευμένον ζεῦγος εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ εὐγενεῖς πατρὸς τῆς δεσποινίδος, ἐρρήθη εἰς τοὺς πόδας του, κ' ἐζήτησε τὴν εἰς γάμον συναίνεσίν του. Ἡ ἔκβασις τοῦ διαθήματος τούτου εὐκόλως μαντεύεται. Ὁ Μαρτίνος ἐδιώχθη χωρὶς τινος ἄλλης διατυπώσεως, καὶ ἡ μίς Φαννὴ παρεδόθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῆς πρὸς μητρὸς θείας τῆς καίτης Βίρβι, ἥτις μετέφερε τὴν ὠραίαν ἐνοχον εἰς Ῥώμην. Ἐδῶ λήγει ἡ πρώτη πράξις. ἢν διηγήθημεν ἄλλοτε, ἢ δὲ συνέχεια συνοψίζεται δι' ὀλίγων λέξεων. Ἡ μίς Φαννὴ κατόρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν αὐστηροτάτην ἐπαγρύπτησιν καὶ νὰ δράμῃ πρὸς τὸν ἀπερίσκεπτον ἐραστήν τῆς, ὅστις εἶχε παρακολουθήσει αὐτὴν εἰς Ῥώμην. Ἡ λυπηρὰ αὕτη λύσις προξένησε βαθυτάτην λύπην εἰς πάντας τοὺς ἄγγλους ἐν Ῥώμῃ καὶ Φλωρεντίᾳ. Ὁ εὐγενὴς λόρδος οὐδὲν, ὡς βεβαιούσιν ἡμᾶς, ἔλαβε μέτρον κατὰ τῶν φυγάδων, ἀπόφασιν ἔχων ἀμετάκλητον ν' ἀφήσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν τύχην τῆς.»

— Καὶ θὰ κάμῃ λαμπρὰ! ἀνεφώνησεν ὁ Σίρ Ἰωάννης, συμπύσσων τὴν ἐφημερίδα διὰ χειρῶν τρελοῦσων ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἄν ἦσαν πατῆρ τῆς, δὲν θὰ τῆς ἐδίδα ποτὲ οὐδ' ἐν σελλίον. Ἄς ἀποθάνῃ τῆς πείνης! Ἐνωρίζω κάλλιστα τὸν λόρδον Κάρνιφες, καὶ, μὰ τὸν Θεόν, δὲν θὰ τοῦ ὀμιλήσω ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου, ἂν ἔλθῃ εἰς οἶκον δῆποτε συνάφειαν μ' αὐτὸν τόν. . .

Ὁ ἰατρός δὲν ἤκουσε τὴν τελευταίαν λέξιν, διότι προσέβη αὐτὴν ὁ βαρωνέτος ἠγέθη καὶ ἤρχετο βηματίζων τετραγυμένον ἐν τῇ σιθούσῃ.

— Πῶς τί τόρα ὄλη αὕτη ἡ ὀργή; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ Ἀντώνιος.

— Πρὸς εἰδοποίησιν ὄλων τῶν ἀνοήτων, ὅσαι θὰ εἶχον ὄρεξιν νὰ ἀτιμάσωσιν τὴν οἰκογενεῖάν των, ἀπήντησε βικίως ὁ Σίρ Ἰωάννης.

Ὁ ἰατρός ἀπετόλμησε νὰ παρατηρήσῃ διὰ φωνῆς συνδιαλλακτικῆς:

— Εὐτυχῶς ὁ νέος φαίνεται ὅτι ἀνῆκει εἰς ἐντιμον οἰκογένειαν.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τοιαύτην ἐντιμότητα ἀνεκράξεν ὁ Σίρ Ἰωάννης. Θὰ εἶνε κανεὶς ἐπαίτη! βέβαια, ὅστις ζῆ ἀπὸ τὴν φαντασίαν του καὶ τὰ χρώματά του.

— Τοιοῦτοτρόπως ἔξῃ καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος καὶ ὁ Παρὰλ, παρετήρησεν ὁ Ἀντώνιος, ὅστις ἤρχισε νὰ ἐρεθίζηται.

— Ἡμπορεῖ, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγελος. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐδίδα τὴν κόρην μου οὔτε εἰς τὸν ἕνα οὔτε εἰς τὸν ἄλλον.

Πικρά τις απάντησις ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων τοῦ Ἀντωνίου. Ἄλλ' ἔϊκτρος κατεστάλη.

— Ὁ ἄθλιος ! ἐξηκολούθησεν ὁ βαρωνέτος. Καὶ νὰ μὴν εὐρεθῆ εἰς Ἄγγλος εἰς ὄλην τὴν Ἰταλίαν νὰ τοῦ χύσῃ τὰ μυαλά ! Εἶνε ν' ἀρνηθῆ τις τὴν πατριδα του !

— Ἐλάτε τόρα, Σὶρ Ἰωάννη, εἶπεν εὐθύμως ὁ Ἀντώνιος· δὲν πρέπει νὰ ἦσθε τόσο ἀστυχερός. Ὁ ἔρωσ εἶνε ποτὸν μεθυστικὸν δι' ὅσους ἔχουν εἰκοσιδύο ἔτων ἡλικίαν.

— Ὁ ἔρωσ ! εἶπε σαρκαστικῶς γελῶν ὁ βαρωνέτος. Μὴ χειρότερα ! Αἱ λίραι καὶ τὰ σελλίνια τῆς κόρης ἐμέθυσαν τὸν κατεργάρην. Ὅλοι αὐτοὶ . . . οἱ τυχοδιώκται Ἰταλοὶ διὰ χρήματα μόνον νυμφεύονται.

Ὁ Ἰταλὸς ἐγένετο περιπόρφυρος κ' ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του. Ἰσως δὲ τὸ παρατήρησεν ὁ Ἄγγλος, ἢ ἀνέκοψαν αὐτὸν οἱ ἴδιοί του λόγοι. Ἐπί τινος στιγμῆς ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ Ἀντωνίου, ὅστις σταυρῶν τὰς χεῖρας ἤρειδετο ἐπὶ τοῦ κλειδοκυβέλλου· εἶτα δὲ, ἐνδίδων εἰς αἰφνιδίον τινα ὄρμη, ἔτεινεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἱκτρον καὶ τῷ εἶπεν εὐγενῶς, καὶ ἀπεριστρόφως :

— Ἐκαμα πολὺ κακὰ νὰ προσβάλω τὰ αἰσθήματά σας. Συγχαρῶσατέ με, σὰς παρακαλῶ. Δὲν τὸ ἤθελα. Ἡ μυστρά αὐτὴ ἱστορία μ' ἐτάραξε πολὺ. Ὁμολογῶ ὅτι ἀποστρέφομαι φοβερὰ τὰ συνοικέσια μὲ ξένους. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν· θέλετε νὰ παίξωμεν ;

Ὁ Ἀντώνιος ἐδέχθη κ' ἐκάθισαν παρὰ τὴν τράπεζαν. Ἄλλ' ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἦτο τόσο ἀφηρημένος, ὥστε ὁ ἀντίπαλός του κατέβαλεν ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ κερδήσῃ. Ἦτο δὲ μεσονύκτιον σχεδόν, ὅτε ὁ ἱκτρος ἀνεχώρησε διὰ τῆς μικρᾶς κηπαίας θύρας. Ἀντὶ νὰ στραφῆ δεξιᾷ, ἵνα τραπῆ τὴν λεωφόρον τῆς Βορδιγιέρας, ἐστράφη ἀριστερᾷ, κατέβη τὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἀγούσαν ἀτρακτὸν, καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. Τὸ βῆμά του καίτοι βραδύτερον τοῦ συνήθους, οὐδεμίαν κατ' ἔλεγχον ἐσωτερικὴν ταρραχὴν· ἀτάραχος δ' ἐπίσης ἦτο ἡ μορφή του, ἦν τὸ ὄχρον τῆς σελήνης φέγγος περιέβαλλεν ἡρεμὸν τινα μεγαλοπρέπειαν. Περιεπάτησεν οὕτω ἐπὶ μακρὸν, εἶτα δὲ κατεκλίθη, στρέφων τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ πρωῒνον λυκῶφως ἐπανεῦρεν αὐτὸν οὕτω κατακελιμένον. Ἠγέρθη τότε, καὶ οἶονεἰ συνοψίζων τὰ πορίσματα τοῦ μακροῦ του βουδισμοῦ, εἶπε μεγαλοφώνως :

— Τί σημαίνει, ἐπὶ τέλους, ἂν ἀνθρωπὸς τις εἶνε εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς ; Ἀρκεῖ νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του καὶ νὰ ἦνε πιστὸς εἰς αὐτό ! Ζήτω λοιπὸν ἡ Ἰταλία, ὁ πρῶτός μου καὶ τελευταῖος ἔρωσ !

Καὶ ταῦτα λέγων κατηθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔπαυσε πᾶσά του διάθεσις πρὸς δυσθυμίαν, καὶ ἡ γαλήνη τοῦ ἦ-

θους του ἐπανῆλθεν ὅποια ἦτο κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, ὅτε τὸν ἐγνωρίσαμεν. Ἡ ἐπίσημος ἐκείνη νυκτερινὴ μελέτη κατέβαλεν ἄρα γε τὴν ἐσωτερικὴν του πάλην, ἢ τῷ ἐχορήγησε νέας δυνάμεις ὅπως καταστῆλῃ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς ; Τὸ μυστήριον τοῦτο ἀφίνομεν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ.

[Ἐστὶν συνέχεια]

Η ΨΩΣΙΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικῆς].

Ἡ Αἴγυπτος εἶνε μία ἀπέραντος ὄασις δημιουργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νείλου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου. Τὸ Δέλτα κυρίως εἶνε δῶρον τοῦ Νείλου, ὑψώθην βαθμηδὸν ἐκ τῶν ὑδάτων διὰ τῆς γινομένης προσχώσεως ἐκ τῆς κατ' ἔτος καταθέσεως τῆς ἰλύος τοῦ ποταμοῦ, ὅστις διὰ τῶν ἐτησίων πλημμυρῶν του ἐπιδαψιλεύει ἐπὶ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον ὅχι μόνον τὴν ἰλὺν, ἣτις γονιμοποιεῖ τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν βλάστησιν ὑδάτα· ἐπομένως ἡ καλλιεργούμενη γῆ εἶνε πράγματι ἡ κοίτη αὐτοῦ τούτου τοῦ ποταμοῦ, ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐρεῖα λωρὴ ἐκείνη τῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ ποταμὸς κατακλύζει κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγαλειτέρας αὐτοῦ ὑψώσεως. Πέραν ταύτης εἶνε ἐρημος στεῖρα καὶ ἀγονος.

Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου, τῶν ὁποίων ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ὑπαρξίς αὐτὴ ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἐτησίων τούτων πλημμυρῶν, ἐσπούδασαν μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὴν φρονὴν καὶ τὰς περιόδους αὐτῶν. Ἦτο δὲ φυσικῶς ἐπόμενον νὰ ἐλκυσθῆ ἡ προσοχὴ των εἰς τοῦτο, καὶ ὡς ἐκ τῆς περιοδικῆς ἐπανόδου τῆς πλημμύρας, καὶ ὡς ἐκ τῆς κανονικότητος τῶν φάσεων αὐτῆς. Οὕτω κατ' ἔτος τὴν ἐναρξιν αὐτῆς προαγγέλλει ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ φαινόμενον, τουτέστιν ἡ ὑψώσις ἀναφαίνεται εἰς ὠρισμένην οὕτως εἰπεῖν, ἡμέραν ἐξακολουθεῖ ἐπὶ χρονικόν τι διάστημα, ἢ διάρκειαν τοῦ ὁποίου εἶνε οὐχ ἥττον ὠρισμένη, καὶ μόλις διαφέρουσα κατ' ὀλίγας τινὰς ἡμέρας. Μετὰ ταῦτα ἐπέρχεται ἡ περίοδος τῆς ἐλαττώσεως, ἢ πρόοδος καὶ τὸ τέλος τῆς ὁποίας εἰσὶν ἐπίσης γνωσταὶ καὶ τακτικά. Ἡ κανονικότης αὕτη ἐκπλήσσει τόσῳ μᾶλλον, ὅσο ὁ Νεῖλος καθ' ὄλον αὐτοῦ τὸν δι' Αἰγύπτου βρῶν οὐδένα ἄλλον συμβάλλοντα ποταμὸν δέχεται, καὶ ἡ αὐξησίς του γίνεται ἄνευ φαινομένης αἰτίας καὶ ὑπὸ οὐρανὸν ἐντελῶς γαλήνιον καὶ καθαρὸν.

Εἰς τίνα λοιπὸν αἰτίαν δύναται τοῦτο νὰ ἀποδοθῆ; βεβαίως εἰς πληθώραν ὑδάτων κατὰ τὰς πηγὰς αὐτοῦ τε καὶ τῶν κυριωτέρων συμβαλλόντων αὐτῷ ποταμῶν· εἰς πληθώραν ὅμως προσερχομένην ἐκ κλιματολογικῶν ἐπιρροῶν ἀμεταβλήτου χαρακτῆρος. Ἀλλὰ τίνας εἰσὶν αἱ ἐπιρροαὶ αὐταί, καὶ τίνα τρόπον ἐνεργοῦσι ; τοῦτο εἶνε διπλοῦν ζήτημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ δοθῆ ἀ-

ληθῆς λύσις πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν πραγματικῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τῶν διαφόρων συμβαλλόντων αὐτῷ ποταμῶν. Ἀπότου ὅμως αἱ μεγάλα αὐταὶ ἀποτρήαι, ἢ ἔνωσις τῶν ὁποίων σχηματίζει τὸν αἰγύπτιον Νεῖλον, ἐξηρευνῆθησαν, καὶ ἰδίως ἀπότου ὁ Speke, Grand καὶ Baker ἀνεκάλυψαν τὰς δύο λίμνας, αἵτινες εἰσὶ πράγματι αἱ πηγαὶ τοῦ λευκοῦ Νείλου, ἢ τουλάχιστον αἱ μεγάλα δεξαμεναὶ ἐν αἷς συγκεντροῦνται τὰ ὕδατα αὐτοῦ, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι κατέχομεν πᾶσαν ἀναγκαίαν λεπτομέρειαν πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος. Ἐν τοσούτῳ πρὶν προδῶμεν εἰς τοῦτο, θέλομεν ἐκθέσει τίνι τρόπῳ λαμβάνει χώραν ἡ ὑψώσις τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ, σημειοῦντες συγχρόνως τὰς ἀκριβεῖς χρονολογίας τῶν κυριωτέρων αὐτῆς φάσεων.

Ὁ αἰγύπτιος Νεῖλος ἄρχεται, ἦτοι λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦτο, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ Καρτοῦμ, εἰς τὴν θέσιν ὅπου γίνεται ἡ συμβολὴ τοῦ κυανοῦ καὶ λευκοῦ Νείλου (Bahar-el-azrak καὶ Bahar-el-ahiat) βέρον οὕτω μέχρι τῆς Μεσογείου. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἄκρων γίνεται ἡ πλημμύρα, ἣτις παρήγαγε τὸ γεωργήσιμον ἔδαφος τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἣτις ἐξακολουθεῖ μέχρι τοῦδε γονιμοποιούσα αὐτό. Οὕτω παραμένων τις ἐν ὠρισμένῳ τινὶ τόπῳ, ἐν Καίρῳ ἐπὶ παραδείγματι, δύναται νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀκριβῆ ἐκείνην τάξιν, μεθ' ἧς τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς ἀνυψώσεως παρουσιάζεται.

Ἡ πρώτη ὑψώσις τοῦ ποταμοῦ συμβαίνει πρῶτον ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῶν θερινῶν τροπῶν. Τὴν ἐσπέραν τῆς 5[17 Ἰουνίου φαίνονται τὰ πρῶτα ὕδατα, καὶ οἱ κάτοικοι ὀλοκλήρου τῆς Αἰγύπτου πανηγυρίζουσι τὴν ἐμφάνισίν των διὰ δημοσίων ἐορτῶν. Τὰ ὕδατα ταῦτα ἀναμένονται μετὰ μεγάλης ἀνοπομονησίας, καθότι ὡς καθαρὰ καὶ διαυγῆ ἐλαττοῦσι τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ ὑπάρχοντος ἤδη στασίμου ὕδατος, τῆς δὲ προσεγγίσεως των προηγεῖται ἐπὶ τινὰς ἡμέρας πυκνὴ δρόσος καθαρίζουσα τὸν ἀέρα ἐκ τῶν δηλητηριαζόντων αὐτὸν μισματίων. Τὰ πρῶτα ταῦτα ὕδατα ἔρχονται ἐκ τοῦ κυανοῦ Νείλου, ἢ δὲ ὑψώσις ἄπαξ ἀρχαμένη ἐξακολουθεῖ τακτικώτατα μέχρι τῆς 5[17 Ἰουλίου, ὅτε διὰ μιᾶς ἀναφαίνεται σπουδαία ὑψώσις προσερχομένη ἐκ τοῦ λευκοῦ Νείλου, ὅστις συνεισφέρει μεγαλύτερον ὄγκον ὕδατος ἢ ὁ κυανός, συγχρόνως δὲ ἡ θέα τοῦ ποταμοῦ μεταβάλλεται, τουτέστι θολοῦται εἰς ὑπερβολὴν, καὶ ἀπὸ τῆς 19[31 Ἰουλίου λαμβάνει χροῖμα κοκκινωπὸν ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ποσότητος τῆς ἰλύος ἣν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ τὸ χροῖμα τοῦτο διατηρεῖ μετὰ ταῦτα. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου συνέχονται ἐντὸς τῆς κοίτης των δι' ἰσχυρῶν προχωμάτων ἐπὶ τούτῳ κατασκευαζομένων, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης ἐξογκώσεως τῶν ὑδάτων ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ καθίσταται ἱκανῶς ὑψηλοτέρα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἢ δὲ αὐξησίς ἐξακολουθεῖ, δι-

δεται διέξοδος εἰς τὰ ὕδατα, ἀνοιγομένων τῶν διαφόρων διωρῶν, δι' ὧν ἡ πλημμύρα διαδίδεται καθ' ὄλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τόπου.

Κατὰ δὲ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου ἀνοίγεται ἡ ἐν Καίρῳ διώρυξ μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος, αἱ δὲ γινόμεναι ἐορταὶ ὑπενουμίζουσιν εἰς τὸν θεατὴν τὴν ἐπισημότητα, μεθ' ἧς ὁ στρατηγὸς Ναπολέων κατὰ τὴν 6[18 Αὐγούστου τοῦ 1798, ἐνασχολούμενος εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῆς παρ' αὐτοῦ κατακτηθείσης Αἰγύπτου, ἐπανηγύρισε τὴν τελετὴν ταύτην.

Ἡ ὑψώσις ἐν τοσούτῳ ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἀλλ' εἶνε ὀλιγώτερον ἐπισημητὴ, καθότι ὁ Νεῖλος τότε ἀποτελεῖ πραγματικὴν θάλασσαν ἐκ 200 λευγῶν μήκους καὶ 4-5 πλάτους, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ αὐξάνῃ εἰμὴ ἐλαφρῶς. Φθάνει τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς ὑψώσεως του κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν, μεθ' ἧμέρας 100 ἀπὸ τῆς πρώτης ὑψώσεως, ἐνίοτε ὅμως μετὰ τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἐλαττώσεως τῶν ὑδάτων ἐπέρχεται νέκ ὑψώσις, καὶ τότε ἡ πλημμύρα διαρκεῖ 120 ἡμέρας. Τὴν 2[14 Ὀκτωβρίου ἢ καὶ βραδύτερον ἐνίοτε ἄρχεται ἡ ὑποχώρησις τῶν ὑδάτων, καὶ ἐξακολουθεῖ ἐπὶ τόσον καιρὸν, ὅσον σχεδὸν καὶ κατὰ τὴν ἀνάβασιν, μεχρισοῦ φθασῇ εἰς τὸ σὺνηθες σημεῖον, ὅτε ὁ ποταμὸς βεῖ πλεον ἡτύχως μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ ἀνάβασις ἐπανερχεται. Ἐκ τούτου οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι κατεμέτρων τὸν χρόνον καὶ τὰς γεωργικὰς ἐργασίας των σύμφωνα μετὰ τὰς διαφόρας φάσεις τοῦ ποταμοῦ, διακροῦντες τὸ ἔτος εἰς τρεῖς περιόδους ἐξ 120 ἡμερῶν ἐκάστην. Ἡ πρώτη τούτων ἀρχομένη ἀπὸ τῶν θερινῶν τροπῶν καὶ διαρκούσα μέχρι τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας, ἦτο ἡ τῆς πλημμύρας τῆς γονιμοποιούσης τὴν γῆν· ἡ δευτέρα ἀρχομένη ἀπὸ τῶν μέσων Ὀκτωβρίου, ἐποχῆς τῆς σπορᾶς τῶν καρπῶν, καὶ λήγουσα τὸν Μάρτιον, ἦτο ἡ τῆς βλαστήσεως, τέλος ἡ τρίτη περίοδος, ἢ τοῦ θεροῦ, ἀρχομένη τὸν Μάρτιον, συνεπλήρου τὸν κύκλον τοῦ ἐνικυτοῦ, λήγουσα κατὰ τὰς θερινὰς τροπάς.

Μετὰ τὴν ἐλθεσιν τῶν φαινομένων τούτων ἐρχόμεθα ἤδη νὰ εἰπωμέν τινα καὶ περὶ τῶν παραγούσων αὐτὰ αἰτιῶν καὶ τῶν λόγων, οἵτινες ἐξασφαλίζουσι τὴν περιοδικὴν ἐπάνοδον αὐτῶν μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας.

Ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ ὄροπέδιου τῆς Ἀφρικῆς κείνεται δύο μεγάλαί λίμναι, αἱ Βικτωρία Νυάνζα, καὶ Ἄλβετ Νυάνζα ὀνομασθεῖσαι.

Αὐταὶ εἰσὶν αἱ δύο μεγάλαί δεξαμεναὶ τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου. Οἱ ἐπικρατοῦντες ἐκεῖ ἀνατολικοὶ ἀνεμοὶ ὠθοῦσι πρὸς τὰ Σελήνια ὄρη τοὺς ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ ἀναδιδομένους ἀτμοὺς, οἱ ἀτμοὶ οὗτοι, συμπυκνούμενοι καὶ καταπίπτοντες εἰς βροχὴν ἢ χιόνι, προξενούσι τοσαύτην ὑγρασίαν, ὥστε, μολοντί αἱ χῶραι ἐκεῖναί κείνται ὑπὸ τὸν ἰσημερινόν, ὁ μέσος ὅρος τῆς θερμοκρασίας

αὐτῶν οὐδέποτε υπερβαίνει τὴν τοῦ Καίρου (240). Μῆνες τινὲς, ἀκριβῶς ἐκεῖνοι οἱ τοῦ ἡμετέρου χειμῶνος, εἰσὶν ἐκεῖ ζηρότεροι καὶ θερμότεροι τῶν ἐπιλοίπων τοῦ ἔτους, καὶ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἢ ἐπιφάνεια τῶν μεγάλων ἐκείνων λιμνῶν ταπεινοῦται ὀλίγον συνεπείρ τῆς ἐξεκτιμῆσεως. Ἀλλὰ περὶ τὰ μέσα τοῦ Φεβρουαρίου ἄρχονται αἱ βροχαί, αἵτινες σχηματίζουν ἀπειρίαν χειμῶρων, οἱ χειμῶροι σχηματίζουν ποταμούς αὐξανόμενους καὶ ἐκ τῆς τήξεως τῆς γιόνος, καὶ ἅπαντες οὗτοι οἱ ποταμοὶ ἢ οἱ πλείστοι αὐτῶν χύνονται εἰς τὰς ἄνω εἰρημένους λίμνας, αἵτινες ἐκχειλίζουσι σχηματίζουσι νέους ποταμούς, ἐκ τῆς συμβολῆς τῶν ὁμοίων ἀποτελεῖται ὁ λεγόμενος λευκὸς Νεῖλος. Περὶ τὴν 12[24 Φεβρουαρίου παρατηρεῖται εἰς τὸ Γονδοκόρο ὕψος τις ἐλαφρὰ τοῦ λευκοῦ Νεῖλου, ἣτις λαμβανόμενης ὑπ' ὕψιν τῆς ταχύτητος τοῦ ρεύματος, ὄφειλε νὰ φανῆ εἰς τὸ Καρτοῦμ τὴν 25[7 Ἀπριλίου. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ Γονδοκόρο μέχρι Καρτοῦμ ὁ λευκὸς Νεῖλος διέρχεται δι' ἀπειρίων ἐλῶν, τὸ πλάτος τῶν ὁμοίων εἶνε ἴσον μὲ τὸ τῆς Ἀδριατικῆς, ἐμποδίζεται ἐν μέρει ὁ ῥοὺς αὐτοῦ τόσον ἐκ τῆς ἐκπλώσεώς του ἐπὶ τὸσαύτης ἐπιφανείας, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ συμπαρασύρῃ τὰ στάσιμα καὶ ἐλώδη καταστάνα παλαιὰ ὕδατα, ἅτινα ἐμπυδίζουσι οὐσιαστικῶς τὸ ρεῦμα. Κατὰ συνέπειαν, ἀντὶ νὰ φανῶσι τὰ πρῶτα νέα ὕδατα εἰς τὸ Καρτοῦμ κατὰ τὴν 25[7 Ἀπριλίου παρουσιάζονται μόνον κατὰ τὴν 7[19 Μαΐου, ἀφοῦ προηγήθησαν αὐτῶν τὰ ἀκάθαρτα καὶ ἐλώδη ὕδατα, ἅτινα καλούμενα ὑπὸ τῶν ἐντοπίων «πράσινα ὕδατα» φθάνουσι εἰς Κάϊρον περὶ τὴν 25[6 Ἰουνίου.

Αἱ βροχαὶ ἐντοσοῦτω ἄπαξ ἀρξάμενοι εἰς τὰς περὶ τὰς λίμνας ἐκεῖνας χώρας ἐξακολουθοῦσι ἄνευ διακοπῆς ἐπὶ μῆνας, καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ λευκοῦ Νεῖλου προχωρεῖ, εἰ καὶ βραδέως κατ' ἀρχάς, ὡς ἐκ τῶν κωλυμάτων, ἅτινα τὰ ὕδατα ἀπαντῶσιν εἰς τὸν δρόμον των.

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον καιρὸν ἄρχεται καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν, ὅπου κεῖται ἡ λίμνη Τσάνα, ἡ δεξιμένη αὐτῆ τοῦ κυανοῦ Νεῖλου. Ἡ περίοδος αὕτη ἄρχεται ὀλίγον βραδύτερον ἢ κατὰ τὰς ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν χώρας καὶ διαρκεῖ ὀλιγώτερον καιρὸν, ἀλλ' ὁ κυανοῦς Νεῖλος κατέχων διπλασίαν κλίσιν τῆς τοῦ λευκοῦ Νεῖλου καὶ περιορισμένος κατ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ ῥοῦ αὐτοῦ μεταξὺ ὑψηλῶν ὄχθων, αἵτινες συνέχουσι τὰ ὕδατα αὐτοῦ, ἐπιβράζειται ταχύτερον καὶ ἡ ὕψωσις αὐτοῦ φαίνεται εἰς τὸ Καρτοῦμ τὴν 15[27 Ἀπριλίου, ἥτοι 22 ἡμέρας πρὸ τῆς τοῦ λευκοῦ Νεῖλου. Τὰ ὕδατα αὐτοῦ ῥέοντα ἐπὶ βραχυδῶν κλιτύων εἰσὶ καθαρώτατα, καὶ εἶνε αὐτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα φθάνοντα εἰς Κάϊρον περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς, προξενοῦσι τὴν πρώτην ἀνάβασιν τοῦ ποταμοῦ, καὶ μιγνύμενα μὲ τὰ παλαιὰ πρα-

σινωπὰ ὕδατα διασκεδάζουσι τὰς ἐπιβλαβεῖς ἐπιδητικὰς αὐτῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ λευκὸς Νεῖλος, κατακλύσκει τὰς ἄνωθεν τοῦ Καρτοῦμ ἀπειρίους ἐλώδεις ἐκτάσεις καὶ ἀναπληρώσας τὴν ἔνεκα τούτου ἀπώλειαν μεγάλου ὄγκου ὕδατων ἐκ τῶν ἐξακολουθουσῶν βροχῶν, εἰσέρχεται εἰς τὸ τακτικὸν ρεῦμά του καὶ ἡ ὕψωσις του γίνεται πλέον καταφανής. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ὄγκος τῶν ὕδατων αὐτοῦ εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλειότερος τῶν τοῦ κυανοῦ Νεῖλου, προξενεῖ τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην καὶ ταχεῖαν ἀνάβασιν τοῦ αἰγυπτίου Νεῖλου, ἣτις, ὡς εἶπομεν, συμβαίνει ἐν Κάϊρω τὴν 5[17 Ἰουλίου, καὶ διὰ τῆς ὁποίας πληροῦνται αἱ διαφοροὶ διώρυγες καὶ πλημμυρεῖται ἡ γῶργκ. Ἡ δὲ μεγάλη ποσότης τῆς ἰλύος, ἣν τὰ ὕδατα ταῦτα φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ἣτις δὲν κατακαθίζει ἐφόσον τὰ ρεύματα κινῶνται, καθιστᾷ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ κοκκινωπὰ καὶ λιπαίνει καὶ γονιμοποιεῖ τὰς κατακλυζομένας γαίας, ἐρ' ὧν ἡ ἰλύς αὕτη κατακαθίζει διακοῦστος τῆς πλημμύρας. Αἱ γαῖαι αὗται ἐσχηματίσθησαν διὰ τοῦ τρόπου τούτου δαπάνη τῶν ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν χωρῶν, ἐξ ὧν ὁ λευκὸς Νεῖλος ἀφαιρεῖ κατ' ἔτος μεγάλους ὄγκους γῆς καὶ συμπαρασύρῃ μεθ' ἑαυτοῦ.

Ἐρ' ὅσον αἱ βροχαὶ ἐξακολουθοῦσι βραγδαῖαι καὶ διαρκεῖς εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, ἡ ἀνάβασιν τοῦ ποταμοῦ ἐξακολουθεῖ, ἡ δὲ ἐλάττωσις ἄρχεται ὡς ἐορέθη περὶ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν, ἀφοῦ αἱ βροχαὶ αὗται, χωρὶς νὰ παύσωσιν ἐντελῶς, δὲν εἶνε ὅμως πλέον ἀρκετὰ ἀφθονοί, ὥστε νὰ δύνανται νὰ κρατήσωσι τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ τόσον ὑψηλὰ, οὐχ ἦτοον τὰ ἐξ αὐτῶν ὕδατα συγκεντρούμενα εἰς τὰς προειρημένους λίμνας συντελοῦσι μεγάλως εἰς τὸ νὰ βραδύνωσι τὴν κατάβασιν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐξακολουθοῦσι ἐπὶ τινὰς μῆνας ἀκόμη παρέχοντα ποσότητα τινὰ ὕδατων εἰς αὐτόν.

Ἐπομένως ἡ ἀνύψωσις τοῦ Νεῖλου ὀφείλεται προήματι εἰς τὴν κλιματολογικὴν κατάστασιν τῆς τε Ἀβυσσινίας καὶ τοῦ ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν ὄροπέδιου τῆς Ἀφρικῆς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς τακτικώτατα πνέοντας ἀνατολικούς ἀνέμους, οἵτινες ὠλοῦσι τὰς ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἐξεκτιμῆσεις πρὸς τὸ κεντρικὸν ὄροπέδιον τῆς Ἀφρικῆς. Πρὸ πάντων ὅμως εἰς τὸ ἀμετάβλητον τῶν ὥρων τοῦ ἔτους εἰς τὰ ὑπὸ τὸν τροπικὸν ἐκεῖνα κλίματα. Εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν λοιπὸν κατάστασιν τῶν χωρῶν ἐκεῖνων δυνάμεθα μόνον νὰ ἀνεύρωμεν τὰς πρωτίστως αἰτίας τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου τοῦ Νεῖλου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας ἔμελλεν αἰνίγμα ἄλυτον.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 11 Ἰουλίου 1881.

I. A. ΑΓΑΛΗΣ.

Ἡ τιμιότης εἶνε βῆσις τοῦ χαρακτηῆρος τοῦ ἀληθοῦς εὐγενεοῦς ἀνθρώπου.

Ο ΑΠΟΛΥΘΕΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Ἐν Πρωσσίᾳ τὰ δικαστήρια τῶν συνόδων δύνανται νὰ καταδικάσωσι κακούργον τινα, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἐνοχῆς του, εἰς μακρότατον χρονικὸν διάστημα καθείρξεως. Ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, ἄξιος νὰ καταδικασθῆ εἰς ποινὴν ὑπερβαίνουσαν τὰ εἰκοσαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα, καταδικάζεται ἰσοβίως εἰς τὸ κάτεργον. Ἐν Γερμανίᾳ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος εἶνε δυνατὸν νὰ καταδικασθῆ εἰς εἰκοσιπέντε, τριάκοντα, τεσσαράκοντα ἔτη καθείρξεως καὶ ἔτι πλέον.

Τῷ 1826 δεκαοκταετῆς νεανίας κατηγορήθη ἐπὶ φόνο. Ὄνομάζετο Ὄθων Μύλλερσ, ὡς πάντες σχεδὸν οἱ Γερμανοί. Τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν του δὲν ἦσαν ἐναργεῖ.

Ἐθεάθη περιφερόμενος περὶ τὸ θέατρον τοῦ ἐγκλημάτος. Ἐκτὸς τούτου δὲ μόνος αὐτὸς εἶχε συμφῆρον ν' ἀποθάνῃ γέρον τις δὲν ἔμελλε νὰ κληρονομήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁμίχλη ἐκάλυπτεν ἐπὶ τοσοῦτον τὰ γεγονότα, ὥστε εὐσυνείδητος δικαστὴς θὰ ἐδίσταζε νὰ ἐξενέγκῃ κατ' αὐτοῦ θανατικὴν ἀπόφασιν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ δικαστὴς οὗτος μεθ' ὅλην τὴν εὐσυνείδησιν του εἶχε πάντοτε ἀκατανίκητον πρὸς τὸ τιμωρεῖν ῥοπήν, ἐπειδὴ δ' ἄλλως ἐνδείξεις ἐνοχοποιητικώταται ἐπεβάρυνον τὸν Ὄθωνα Μύλλερσ, καταδικάσθη εἰς καθείρξιν πενήκοντα ἔτων.

Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἀνεγνώσθη, ὡς πᾶσι τοῦ κόσμου αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις, διὰ φωνῆς ὑπορρίνου καὶ διὰ τόνου ἀδιανορίας πλήρους.

— Πεντήκοντα ἔτη καθείρξεως! θὰ εἶπτε, τότε λοιπὸν καταδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμῶ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως οὕτω σκέπτονται πάντες. Ἀλλὰ λάθετε ὑπ' ὕψιν ὅτι ὁ Ὄθων Μύλλερσ μόλις εἶχε περατώσει τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος του, ὅτι ἦτο ῥωμαλέωτατος, καὶ ὅτι πολλοὶ τῶν συγχρόνων μας ὑπερβαίνουσι τὰ δακτῶ καὶ ἐξήκοντα ἔτη.

— Πράγματι . . . ἐν τούτοις . . .

— Ἄλλως τε τὰ γεγονότα ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ πραγματικότητι αἴρουσι πᾶσαν ὑπόθεσιν, πᾶσαν σκέψιν.

— Ὁ Ὄθων Μύλλερσς διήνυσσε τὸν ἡμισυ αἰῶνα τῆς ποινῆς του;

— Ναι. Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ ἔτους 1876, ἂν εἶνε ἀκριβῆς αἱ ἀναμνήσεις μου, ὁ δυστυχῆς Μύλλερσς ἐκτίσας καὶ ὑπερεκτίσας τὴν ποινὴν του, ἀπελύθη.

Ὁδδεμία πλέον ὑφίστατο ἀμφιβολία περὶ τῆς βελτιώσεως τοῦ χαρακτηῆρος τοῦ δεσμώτου. Ἡ ἐργασία τῶν χειρῶν του ἀπῆνεγκεν αὐτῷ χρηματικὸν τι ποσόν. Τὸ ἐνεχείρισαν πρὸς αὐτόν, τῷ πύχθησαν κατευόδιον, καὶ εἶτα ἐξέβηκον αὐτόν κατηγορικώτατα τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου.

B'

Τὸ περίεργον — καὶ συγχρόνως φυσικώτατον — ἐν τῇ καταστάσει τοῦ Ὄθωνος Μύλλερσς ἦν ὅτι ἐπεθύμει διακτικῶς νὰ ἴδῃ λάμπον τέλος τὸ φῶς τῆς ἀπελευθερώσεώς του. Ἀπὸ πέντε ἡδὴ ἔτων ἠρίθμει τὰς περριχομένας ὥρας λεπτὸν πρὸς λεπτόν.

Ἡ ἐλευθερία! Ἰδοὺ τὸ χρυσοῦν ἵνδαλμά του. Ποσῶς δὲν ἔμελλεν αὐτῷ πῶς ἔμελλε νὰ τὴν μεταχειρισθῆ. Ἡ ἐλευθερία! Δὲν ἦτο δι' αὐτόν τὸ πᾶν;

Τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του νύκτα οὐδὲ λεπτόν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του. Κατὰ τὸ λυκαυγὲς ἐνεδύθη κατεσπευσμένως.

Οἱ πυλωροὶ τῶν δεσμωτηρίων σπανιώτατα λαμβάνουσι τὴν τιμὴν ν' ἀποφυλακίσωσι δεσμώτην ἀπὸ πενήκοντα ἔτων καθειργμένον. Τοιοῦτοι ξένοι δὲν λησμονοῦνται' δὲν τὸν ἐλησμονήσαν. Μετὰ δέκα λεπτά ἦτον ἐκτὸς, μόνος ἐπὶ τῆς φλιᾶς τοῦ ἀπειρίου ἐκεῖνου οἰκοδομήματος, ἐν ᾧ παρήλθεν ὁ βίος του.

Καὶ τότε κατελήφθη ὑπὸ μωροῦ φύβου. Ὁρμηφύτως ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω ὅπως ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν εἰρικτὴν του. Μετὰ τοσαῦτα ἔτη ἀπώλεσε τὴν ἐξὶν τοῦ αὐτεξουσίου, ὥστε ὀδύνη σχεδὸν κατέλαβεν αὐτὸν σκερθέντα τί ἔμελλε νὰ πράξῃ.

Ποῦ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ; Τί θὰ ἔτρωγε; Πρὸς ποῖον θὰ ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ;

Ὁ Ὄθων Μύλλερσς ἦτο προσέτι, ἐλησμονήσας νὰ τὸ εἶπω, φύσις ἐπιρροπῆς πρὸς τὸν θεωρητικὸν βίον.

Ἐν τῇ εἰρικτῇ κατ' ἀρχὰς ἐδυσανασχέτει μὲν, ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἀκριβῆ τῆς λέξεως σημασίαν, δὲν ὑπέφερε.

Ὡς πάντες οἱ καθειργμένοι, ὁ δυστυχῆς ὠνειροπόλοι ἀκαταπαύστως δραπετεύσεις, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπεπειρήθη ν' ἀποδράσῃ, ἔμενε δ' οὕτω ζῶν ὡς φυτὸν, εἰς οὐδὲν ἐνδιαφερόμενος, οὐδὲν μανθάνων, οὐδ' ὑποπεύων τί συνέβαιεν ἐκτὸς. Ἄν δὲ προσθέσω ὅτι ὁ ἄθλιος νέος ἠγνόει τέλεον καὶ ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, θὰ παράσχω ἀκριβῆ σχεδὸν ἰδέαν τῆς ἀδιανορίας καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Ὄθωνος Μύλλερσς.

F'

Ἰστατο λοιπὸν ἐκεῖ ἀκίνητος, κατεπτοημένος. Πρῶτον τότε ἐνόησεν ὅτι ὁ κόσμος δὲν ὑφίστατο ἐκτὸς τοῦ δεσμωτηρίου, ὅπως αὐτὸς τὸν ἐφραντάζετο. Οὐ μόνον οὐδένα ἐγίνωσκεν ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει, ἣν κατόικησεν ὡς ἀριθμὸς ἐπὶ πενήκονταετίαν, ἀλλ' ἀνελογίσθη ὅτι καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι τὸ χωρίον του πολὺ ὀλίγοι ἐξ ὕσων εἶχε γνωρίσει θὰ ἐπέζων.

Ἄλλως τε ἔπρεπε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ χωρίον τοῦτο.

Ὁ Ὄθων Μύλλερσς ἤξευρε κάλλιστα ὅτι ἐρω-

των θά ἐμάνθανε ποίαν ὁδὸν ἔπρεπε νὰ τραπή. Καὶ ἐσκόπει φυσικώτατα ν' ἀναχωρήσῃ πεζῇ, ὅπως τῷ 1826.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἀπὸ τόσον μακροῦ χρόνου δὲν εἶχεν ὀμιλήσει εἰμὴ μόνον πρὸς δεσμοφύλακας, πρὸς ἐπιστάτας ἢ πρὸς συνδεδεσμένον τού τινά, ἠσθάνετο ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν ν' ἀποταθῇ πρὸς τοὺς διαβάτας.

Ὁδυνηρὰν τινὰ δειλίαν ἐνέπνευεν αὐτῷ ἡ θέσις του ὡς ἀπολυθέντος κακούργου, ἡ δὲ ταραχὴ εἰς ἣν ἐνέβαλλεν αὐτὸν τοσοῦτω μακροχρόνιος ἀπὸ τῆς κοινωνίας ἀπομάκρυνσις, ἐδιπλασιάσε τὸν τρόμον του.

Τὸ εἶπομεν, ἀπεπειράθη νὰ ἐπιστρέψῃ νὰ τείνῃ τὰς χεῖράς του εἰς τὰς ἀλύσεις. Ἔστρεψε μάλιστα καὶ ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω ὅπως κρούσῃ τὴν θύραν ἐκείνην, ἣν ἀπὸ τοσοῦτων ἐτῶν ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἀνοίγουσαν, καὶ ζητήσῃ τὴν εἰρκτὴν του.

Ἄλλ' ἔστη σκεφθεὶς ὅτι θὰ τὸν ἐχλευάζον, καὶ προὐχώρησε βήματά τινά πρὸς τὰ πρόσω.

Ἦτον ἕαρ. Ἡ πέμπτη ὥρα εἶχε σημάσει εἰς πάντα τὰ ὥρολόγια τῆς πόλεως. Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε περιπόρφυρος. Ὁ ἀήρ ἦτο καθαρὸτατος καὶ τὸν ἀνέπνεε μεθ' ἡδυπαθείας.

Κατ' εὐτυχίαν ἡ σκηνογραφία αὐτῆ τῆς φύσεως κατέστησε θαρραλεώτερον τὸν δυστυχή. Ἦρξατο ὀριστικῶς πλέον βαδίζων, προχωρῶν πρὸς τὰ πρόσω, ἀγνοῶν ποῦ, ἐλπίζων ἐπὶ τὴν Ἡρόνοϊαν.

Ἄλλως δ' ὑπελάμβανεν ἑαυτὸν πλούσιον.

Ἡ κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς καθιέρξεως του ἐργασίας του, ὅσον γλίπχως καὶ ἂν ἀντημείφθη, ἀπῆνεγεν αὐτῷ τετρακόσια ἐβδομήκοντα τάλληρα περίπου, καὶ ὁ δυστυχὴς γέρον ἐσκέπτετο ὅτι τοιοῦτον ἔχων ἠθασαυρὸν ἠδύνατο ν' ἀψηφίσῃ τῆς δυστυχίας τὰς ἐπιδρομάς.

Ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἦτις ἐν τούτοις ἦτο μία τῶν ἀθλιεστέρων παρερρηγνείων πόλεων, κατεμαγέυθη. Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῆ τοιαῦτα θαυμάσια.

Αἱ ἐν σχήματι στρατῶνων νεώτεροι οἰκίαι τὸν ἐνέπλησσαν θαυμασμοῦ. Τῷ ἐφάνοντο ἀπαράμιλλα μέγαρα. Ἐν ταῖς ἀναμνήσεσι τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἀναζητῶν οὐδὲν εὗρισκε δυνάμενον νὰ συγκριθῇ πρὸς ὅσα εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ τὸ εἶπωμεν χάριν τῆς ἀληθείας, ὁ πρῶν δεσμώτης ὑπέμενε πάσας ταύτας τὰς ἐκπλήξεις μετὰ ποιῆς ψυχικῆς εὐσταθείας.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ὁ Ὁθων Μύλλερὸς κεκινῶς τὸ στόμα ἔχων καὶ ἐκπλήκτους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξήταξε καὶ ἐθαύμαζε, ὁρῶντις τὶς ἐργάτης ἐπεφάνη πρὸς αὐτὸν βαδίζων.

Οὗτος ἦτον ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὃν ὁ γέρον ἐβλεπεν ἀπὸ πενήτηκοντα ἐτῶν, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ.

Παρά τὴν ἀτεγκτὴν του φύσιν ἠσθάνθη ζωη-

ροτάτην συγκίνησιν καὶ φόβον τινά. Τῷ ἐφάνη ὅτι πάντες ἐμελλον ν' ἀναγνώσωσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὅτι ἦτο δεσμώτης μόλις ἀπολυθείς.

Τίποτε. Ὁ ἐργάτης οὐδόλως προσέσχε πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ἐτέρωθεν τῷ προὔξενκε κατάπληξιν εἰς τρόμον ἀμέσως μεταβληθεῖσαν.

Πράγματι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ χειρῶναξ, διαβάς παρὰ τὸν Ὁθων Μύλλερὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του τεμάχιον ξύλου λεπτότατον, μακρὸν ὡς δάκτυλος καὶ ὀλίγω βραχύτερον, χονδρὸν δ' ὡς καρπὸς. Τὸ παρετήρησε συντόμως κατ' ἀρχάς. εἶτα δὲ διὰ κινήσεως ταχείας προσέτριψεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κνήμης τῆς ἀναξυρίδος του καὶ . . . τὸ ξύλινον τεμάχιον ἀνεφλέγη. Ὁ ἐργάτης ἀνῆψε τὴν πίπαν του. Ὁ Ὁθων Μύλλερὸς δὲν ἐνόει. Ἐπίστευσεν ὅτι βλέπει μαγείαν τινά.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγκαθειρξέως του ὁ ἀμαθὴς χωρικὸς εἶχεν ἴδει πάσας τὰς νύκτας ἐν τῇ θολωτῇ στοῦξ τοῦ δεσμοτηρίου φέγγουσαν τὴν αὐτὴν λυχνίαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐλαίου. Ἦξευρεν ὅτι τὴν ἀνῆπτον κατ' ἀρχὰς διὰ φωτὸς ἐκ πυρολίθου παραγομένου. Ἄλλ' εἶτα δὲν ἐμερίμνησε πλέον πῶς τὴν ἀνῆπτον, καὶ τὸ χημικὸν αὐτὸ φωσφόρον, τὸ φωσφόρον αὐτὸ, τὸ οὕτως οἰκτεῖον καταστάν πρὸς τὰ ἡῆ μας σήμερον, ὥστε πιστεύομεν σχεδὸν ὅτι ἀνέκαθεν ὑπῆρχε, τὸ χημικὸν αὐτὸ φωσφόρον ἐφάνη εἰς τὸν δυστυχή ὡς διαβολικὴ ἐνέργεια.

Ἐσκέφθη νὰ κάμῃ τὸν σταυρὸν του ὅπως ἐξορκίσῃ τὸν δαίμονα. Ἄλλ' ὁ ἐργάτης διήλθε παρ' αὐτόν, ἔχων τόσον ὀλίγον καταγθόνιον ἦθος, ὥστε ὁ Ὁθων Μύλλερὸς εἶπε καθ' ἑαυτόν :

— Μπορεῖ νὰ τὸ βρῆκαν αὐτὸ ἀρ' οὐ' φυλακίσθηκα κ' ἔπειτα.

Δ

Ἐν τούτοις ἡ σκέψις αὐτῆ μόνον κατὰ τὸ ἡμισυ τὸν ἐνεθάρρυνεν. Τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ ξύλου τὸ ἀναφλεγόμενον μόνον, ὡς διὰ μαγείας, διὰ μιᾶς μόνης νινήσεως, συνετάραττε τὴν φαντασίαν του. Ἐμπεφορημένος ἔτι τῶν δεισιδαιμονίων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἄκων ὁ δυστυχὴς ἐπίστευεν εἰς τὰς μαγικὰς, καὶ διελογίζετο μὴ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔθνηκεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὅπως τὸν κατάπληξωσι.

Ἡ ὁδὸς ἐν τοσοῦτω ἐπληροῦτο ὀλονέν.

Ἐν τῷ ὁ Ὁθων Μύλλερὸς προὐχώρει βήματι βαρεῖ, ἄλλοι ἐργάται, καταστηματαῖοι, ὑπάλληλοι, καὶ θεραπευνοὶ ἐξήρχοντο ἐκ τῶν οἰκιῶν των ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸ ἔργον των, εἰς τὰ καταστήματά των ἢ πρὸς ὀφθαλμοὺς.

Πολλοὶ ἔφερον ἀνὰ τὸ στόμα τὴν χονδρὴν ἐκ πορσελάνης πίπαν των, πεπληρωμένην ἄχοι στεφάνης, οὐκ ὀλίγοι δὲ προσέτριβον τὸ μικρὸν τεμάχιον τοῦ ξύλου εἶτε ἐπὶ τοῦ πέλατος τοῦ ὑποδήματός των, εἶτε ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, εἶτε ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Καὶ πάντοτε αἰφνιδίως ἀνεφλέγετο χωρὶς οὐ-

δαίς νὰ φαίνονται οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐκπληττόμενος.

Τότε τὴν κατάπληξιν τοῦ γέροντος διεδέξατο θαυμαστικὴ περιεργία τοιαύτη, ὥστε ἀνεζήτη ἀπλήστως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τοὺς κρατοῦντας πίπας καὶ τοὺς παρηκολούθει ὅπως τοὺς ἴδῃ ἀνάπτοντας αὐτάς.

Εἶτα ἡ περιεργία του αὐτῆ μετεβλήθη εἰς παιδικὴν χαρὰν πρὸ τοῦ θαυματουργοῦ τούτου πειράματος.

Κατόπιν κατελήθη ὑπὸ ζωηρᾶς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τί ἦτο, πῶς ἐγίνετο, καὶ πῶς ὠνόμαζον τὴν μαγείαν ταύτην, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ. Οὐχὶ διότι ὑπέθετε ὅτι ἡ ἐρώτησις του θὰ προὔξενε: ἐκπληξιν, ἀλλὰ διότι δὲν εὗρισκε φράσιν ὅπως ἐρωτήσῃ.

Ἡ εἶξις τοῦ βιοῦν μετὰ τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, τοῦ βλέπειν ἀνανεούμενα τὰ αὐτὰ φαινόμενα, τοῦ προφέρειν τὰς αὐτὰς λέξεις κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, εἶχε παραδόξως περιστείλει τὸν κύκλον τῶν λέξεων ὧν ἐποιεῖτο χρῆσιν.

Ἦσθάνετο τοῦτο ὀρμημύτως καὶ παρέμενε θεωρῶν, μὴ τολμῶν νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἡ περιεργία του ἐν τούτοις ἀνῆρθη μίαν στιγμὴν. Προέτεινε τὴν χεῖρά του ὅπως σταματήσῃ νεκρίαν διαβαίνοντα καὶ κρατοῦντα διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων του τὸ περίφημον φωσφόρον.

— Τ' εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ὁθων Μύλλερὸς διὰ βαρείας φωνῆς.

Ἄμα τῇ ἐρωτῆσει ταύτῃ ὁ ἐρωτηθεὶς Γερμανὸς ἔστρεψεν ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ γέροντος, ὡς ἄνθρωπος νομίζων ὅτι τὸν χλευάζουν.

Ἐξηγησάθη μάλιστα καὶ ἐμελλε νὰ γρονθοκοπήσῃ, ὡς ἤρμοζε, τὸν προπέτην, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τοιοῦτον πρᾶγμα. Ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ὁ ἐρωτήσας αὐτόν ἦτο γέρον, καὶ προσβλέψας αὐτόν ἀπενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ.

Ὁ Ὁθων Μύλλερὸς ἐξέλαβε τὸν διαβάτην ἐκείνον ὡς σκαιὸν, ἐπειδὴ δ' ἦτο λίαν πείσμων ἀπεράσισε νὰ ἐρωτήσῃ ἕτερον.

Οὗτος τὸν ἠτένισεν ἡσύχως ὑπομειδιῶν καὶ ἐψιθύρισε:

— Νὰ ἔνας τρελλὸς ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖον.

Καὶ ἀντιπαρήλαε, μὴ συγκατατεθεὶς, ὡς οὐδ' ὁ πρῶτος, νὰ διαφωτίσῃ τὸν ταλαίπωρον γέροντα.

Ὁ Ὁθων Μύλλερὸς ἐνόησεν ἤδη ὅτι ἀνοησίαν τινὰ ἔλεγε, καίπερ δὲ πείσμων, ἀπεράσισε ν' ἀναμείνῃ ὁ μὴ ἀθημονήσας ἐν εἰρκτῇ ἐπὶ πενήτηκονταετίαν δύναται ν' ἀναβῆλῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν γυνῶσιν πράγματός τινος ἐνδιαφέροντος αὐτῷ.

Πρέπει νὰ εἶπωμεν ὅτι οὐδαίς οὔτε ἐν τῇ ὁδῷ, οὔτε ἐπὶ τῶν καταφλίων τῶν ἀνοιγομένων ἐργα-

στηρίων προσεῖχεν εἰς αὐτόν, καὶ ὁ Ὁθων Μύλλερὸς ἐνεθάρρυνθη.

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐντρύξῃ ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ του.

Βέβαιος ὅτι εἶχεν ἄφθονα ἐν τῷ θυλακίῳ του τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετὰ, ἐξηκολούθει τὰς ἀνερευνήσεις του ἐν τῇ πόλει, ἐθαυμάζομενος, κατὰ τὸ ἡμισυ μόνον ἀντικαταβάνομενος τῶν πραγμάτων.

Κατὰ τὴν νεότητά του, μικρὸν πρὶν κατηγορηθῆ ὡς ἐκ προμελέτης θανατώσας τὸν σεβάσμιον συγγενῆ του, ὁ Ὁθων Μύλλερὸς εἶχε μεταβῆ εἰς πόλεις τινάς.

Εἶχε μάλιστα συνάψει καὶ κακὰς σχέσεις πρὸς βραδύρους τινάς, αἱ δὲ σχέσεις του αὐταὶ ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ἀποράσεως τοῦ δικαστοῦ.

Ἡ πόλις λοιπὸν καθ' ἑαυτὴν δὲν τὸν ἐξέπληττε. Τὸν ἐξέπληττεν ἡ ἐπεληθούσα παράδοξος μεταβολή, ἡ τηλικιῶτον μεταβλοῦσα τὰ πράγματα, ὥστε δὲν ἀνεγνώριζε πλέον οὔτε τὰς ἐνδυμασίας, οὔτε τὰς ἀμάξιας, οὔτε τίποτε.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν κατέλαβεν αὐτὸν ἀληθὴς βουλιμία. Ἄλλοτε ἐπὶ τῆς θύρας τῶν ξενοδοχείων ὑπῆρχον σημεῖά τινά, ἐμβλήματα τινά, ἅπερ ὁ Ὁθων Μύλλερὸς δὲν εἶχε λησμονήσει.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τῶρα διήρχετο διὰ τῆς πλουσιωτέρας συνοικίας, φυσικῶς δὲν ἀνεύρισκε τὰ παλαιὰ ἀγορεύματα τῆς ἐποχῆς του ξενοδοχείου, τὰ ὁποῖα ἐπ' ἀγαθῇ τῇ πίστει ἀνεζήτη. Ἦσαν τόσον ὠραία ὅλα ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ!

Ἄπαξ ἔτι ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ.

Παχὺς τις καὶ ξυθὸς ἀστὸς προεξέχουσαν ἔχων τὴν κοιλίαν καὶ δυσειδῆ τὴν μορφήν ἰδίᾳ ἔνεκα τῆς ἀφθόνου κίτρινης γενειάδος του, ἔστατο ἐπὶ τοῦ καταφλίου ἐργαστηρίου τινός. Ἦτο κατασκευαστῆς σκούφων.

Εἰς τὸν Ὁθων Μύλλερὸν ἐφάνη ἄγριον τὸ ἐξωτερικὸν του, ἀλλ' ἐνθάρρυνθη ὑπὸ τῶν γαλανῶν του ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τῆς κοιλίας του, καὶ τοῦ ἐπαγγελάματος του, τὸν παρεκάλεσε ὀλίγον τραχέως, εἶν' ἀληθὴς, νὰ τῷ ὑποδείξῃ μέρος τι διὰ νὰ φάγῃ.

Ὁ παχὺς ἀστὸς, ὁ ἔχων ἀξιώσεις φιλόφρονος συνδαιτυμόνος καὶ συμπότου, κατὰ τὸ γερμανικὸν ὅμως ἀζημίωτον σύστημα, καὶ ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν εὐφρέστατον, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ γέρον προσεποιεῖτο τὸν βλάκα ὅπως τὸν εἰρωνευθῆ.

— Νὰ, φίλε μου, τῷ εἶπε, βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνα τὰ δεινὰ ἐμπρός; τὸ μεγάλο τὸ σπῆτι; Ἐκεῖ πῆγαινε. Ἐμὰ ἴσια καὶ μὴ φοβάσαι· εἶνε μπαρμπαρία· ἔχει ὅ,τι θέλεις.

Ὁ Ὁθων Μύλλερὸς νύχαρίστησεν αὐτόν μετὰ τῆς ἀεροφροσύνης ἀνθρώπου διεληθόντος τὰ τρία τέταρτα τῆς ζωῆς του ἐντὸς τῶν τοίχων εἰρκτῆς, καὶ ἐτράπη πρὸς τὸ μέρος τὸ ὑποδείχθη ἐν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀγρίου καὶ πυκνογενεῖου σκουφοποιῶ. Ἦτον ἀκριβῶς ζυθοπωλεῖον μεγαλοπρεπὲς ἔχων ὡς πελάτας τὸ ἄθος τῶν κομψομένων νέων τῆς πόλεως.

Ὁ Ὄθων εἰσήλθε χαμὰ νεύων τοὺς ὀφθαλμούς, συνεσταλμένος.

Θεράπων τις ἰδὼν αὐτὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπε τί θέλει.

— Νὰ φάγω, ἀπεκρίνατο ὁ Μύλλερως.

— Καλὰ, κάθησε αὐτοῦ.

Ε'

Ὁ ἀπολυθεὶς δεσμώτης ὑπήκουσε. Παρατήρησε μικρὰν μαρμαρίνην τράπεζαν καὶ ἐκαθέσθη παρ' αὐτήν.

Εἶτα περιέβλεψε περὶ ἐκυτόν.

Ἐνταῦθα ἡ πολυτέλεια τὴν περιέβαλλε, τὴν περιεσφιγγεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς του ὑπῆρχε κάτοπτρον, ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ βάθος ἕτερον κάτοπτρον ὑψηλότατον, εὐρύτατον, ἐν ᾧ ἀντενκλάτο τὸ πρῶτον, ἐν τούτῳ δ' ἀντενκλάτο τὸ δεύτερον, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ὥστ' ἐφαίνοντο ἀποτελοῦντα ἀπεραντον καὶ βελὺν διάδρομον λελαξευμένον ἐν χρυσῷ περιγλύφῳ θόλῳ.

Ὁ περιγλύφος χρυσῆς ἦσαν τὰ πλαίσια.

Οὐδέποτε ἄλλοτε, οὐδαμοῦ, εἶχεν ἴδει τοιοῦτόν τι.

Τὰ κάτοπτρα ἦσαν τοσοῦτον καθαρὰ, ὥστ' ἐνόμιζε πράγματι ὅτι ἦσαν ὀπί ἀγούσκι εἰς ἀτέρμονα σειράν αἰθουσῶν προωρισμένων πρὸς διατροφὴν καὶ τέρψιν τῶν νεωτέρων Γερμανῶν, ἀλλὰ διέκρινε παράδοξον κεραλὴν θεωροῦσαν αὐτὸν δι' ὀφθαλμῶν μεγεθυθέντων ἐκ καταπλήξεως καὶ ἀνεγνώρισεν ἐκυτόν.

Κάτοπτρα λοιπὸν, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχον περὶ ἐαυτὴν, ἀλλ' οἷα κάτοπτρα! δὴ μὲτρων ὕψους.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν τὸ πρῶτον ἡ ἰδέα ὅτι ἦτον ἴσως πλείγιον παραδόξου τινὸς ὄνειρου, ἢ ὅτι συνενοήθησαν οἱ ἐν τῇ πόλει ὕπως τὸν καταχλευάσωσιν ἅμα ἐξελλόντα τοῦ δεσποτηρίου.

Δὲν ἦτο πράγματι δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι τόσῳ ὥραια πράγματα ἐν πόλει, ἢν ἄλλοτε εἶχε γνωρίσει σκυθρωπὴν, καπνισμένην, γελοῖαν, στενόχωρον.

Ἄλλως δὲ ταῦτα πάντα ὁμοιάζον καὶ πρὸς μαγικὸν παρμύθιον.

Ἦως! Οὐ μόνον ὑπὸ χρυσοῦ καὶ χρυστάλλων περικυκλοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ τῶν τοίχων ὑπῆρχον ἀνηρτημένα εἰκόνες καταθέλωσαι τὴν ὄρασίν του, οὐ μόνον κύριός τις εὐγενέστατος ἐδεικνυτο πρόθυμος νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, ἀλλ' ἐκάθητο ἐπὶ μαλακῆς ἐξρας ἐπιεκαλυμμένης ὑπὸ στιλβούσας πρασίνης βύρσης, ἢς οὐδ' ὑπόπτειον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του τὴν ὑπαρξίν.

Ἀληθῶς ἦτο παραδοξότατον!

Καὶ ἐν ᾧ ἀπειθαύμαζε ταῦτα, ὁ τόσον καλοφορεμένος κύριος ὁ φορῶν ἐπεθύτην μὲ οὐρανὴν κίσης προσέκλειεν ἐνώπιόν του ὡς ἐνώπιον πρίγκιπος, ἐρωτῶν αὐτὸν τί ἐπεθύμει νὰ φάγῃ.

Ἄν ταῦτα πάντα ἦσαν ἀπάτη τῶν αἰσθησῶν

του, ἢ ἀπάτη αὐτὴ δὲν ἦτο πολὺ δυσάρεστος, καὶ ὁ Ὄθων Μύλλερως ἀναλαβὼν θάρρος ἀπερῆσσε ν' ἀρῆσθαι τὰ πράγματα εἰς τὸν βούν των.

Δυστυχῶς ὁ δυστυχῆς ἄθλιος γέρον καταλήρη ὑπὸ στενοχωρίας ὅτ' ἐδέησε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν θεράποντα.

— Τί θέλω νὰ φάγω; ἐπνεύλαθε.

— Νκί, κύριε.

Ἐτερός τις, ἀγγίλους, θ' ἀπηλλάσσετο τῆς στενοχωρίας λέγων:

— Δός με ὅ, τι θέλῃς, ἀφίνομαι ἔς τὴν ἐκλογὴ σου.

Ἄλλ' ὁ Ὄθων Μύλλερως δὲν ἦτον ἀγγίλους. Ἠθέλησε νὰ διατάξῃ φαγητόν τι τῆς ὀρεξείας του, καὶ ἀναπολῶν τὰ φανταστικά φαγητὰ τῆς εἰρηκτῆς του ἐξήτησε:

— Ἐνα πιάτο κουκιά μὲ λαρδί.

Τὸ λαρδί τὸ προσέθηκεν αὐτός. Τὸ λαρδίον ἐφαίνετο πράγματι εἰς αὐτὸν ὡς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς πολυτελείας καὶ τῆς καλῆς διαίτης. Ὄθεν ἐβουβίσθη ἐκ νέου εἰς τὸ ἀγανὲς πέλαγος τῆς ἐκπλήξεώς του ὅτε ἤκουσε τὸν θεράποντα εἰπόντα:

— Δὲν ἔχομε ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ.

Ἦ! Ἦως! δὲν εἶχον λαρδίον εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο; Τότε λοιπὸν τί ἔρωγον; Ἄν ἐγίνωσκεν ὅτι ὑπῆρξεν ἡ Κλεοπάτρα, ἤθελε βεβαίως εἶπει κατὰ νοῦν.—Σαυτὸ ἐδῶ τὸ καλὰτι δίχως ἄλλο, λυωμένα μαργαριτάρια τρώγουμε, δὲν εἶν' ἐδῶ μέσα ἡ δουλειά μου.

Ἄλλ' ἠγνόει τελείως τὴν Κλεοπάτραν, τὸν Μάρκον Ἀντώνιον καὶ τοὺς ἄλλους.

Διὰ τοῦτο ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν του, καὶ δι' ὀρθοφροσύνης ἀνεπίστου παρ' αὐτῷ, ἠρώτησε:

— Μήπως δὲν ἔχετε ἐδῶ οὔτε λάχανο ζυνὴ, οὔτε χοιρομήρι, οὔτε λουκάνικα τῆς Φραγκοφάρτης;

— Ἦ! ὅσον ἀπ' αὐτὰ, ναί, ἀπεκρίνατο ὁ θεράπων μειδιῶν.

Ὁ Ὄθων Μύλλερως κῆρυξιστήθη πολὺ ἐκ τοῦ μειδιάματος ἐκεῖνου καθησυχάσαντος αὐτὸν ἐντελῶς, διότι, ἐπειδὴ ἦτον ἐνωρίς, οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ ἐτι, καὶ ὁ θεράπων αὐτός μὲ τὰ κατὰμακρὰ ἀσπρόρροναγὰ του καὶ τὴν χωρίστραν του τῷ ἐνέπνεε φρόβον.

— Κοραὶ ἡ μίριρα; ἠρώτησεν αὐτῆς ὁ θεράπων.

— Μίριρα.

— Ἀπὸ ποιά;

— Ἀπ' ὅποια θέλεις, εἶπε τέλος πάντων ὁ Μύλλερως ἀδημονήσας.

Ὁ θεράπων παρεθῆκε τὰ αἰτιηθέντα.

Ἠρξάτο τρώγων βραδέως, ἠσύχως ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐτέρας μερίμνης, εἰμὴ μόνον πῶς νὰ ἐννοήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ λάμποντα περὶ ἐκυτόν πράγματα.

Καὶ ἐπανήρχετο αὐτῷ ἡ ἰδέα ὅτι τὸν ἐμυκτῆριζον.

Ἐν ᾧ προγευματίζε, παρερχομένης ἤδη τῆς ὄρας, τὸ ζυθοπωλεῖον ὑπερ ἦτον ἅμα καὶ ξενό-

δογεῖον καὶ καφενεῖον, ἐπληροῦτο θαυμάσιων. Πολλοὶ τούτων εἰθισμένοι νὰ κάθηνται εἰς τὰς τραπέζας τὰς παρκασιμένας πρὸς τὴν τοῦ Ὄθωνος, ἐξήτασαν τὸν παράδοξον αὐτὸν ἄνθρωπον, τὸν φοροῦντα εἰσέτι τὴν στολὴν τοῦ δεσμώτου, ἢν ἡ γενναία διεύθυνσις τῷ ἐδώρησε, καὶ ἐκαθέσθησαν μακρὰν αὐτοῦ.

Μόνον ἰδιότροπὸς τις, γνωστὸς ὡς θηρεῖων περιπαιτίας, καὶ οὐτινος αἰ γινώματι ἐρ' ὄλων τῶν πραγμάτων διεφάνοντο ἀείποτε πρὸς τὰς τῶν ἄλλων, ἐκαθέσθη παρὰ τὸν Μύλλερων, ἐξήτησε ταχέως τὴ πρόγευμά του καὶ συνῆψε συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ γείτονός του.

Ὁ νέηλις οὗτος ἦτον ἱατρός τις, Σαλστράς τὸ ὄνομα, Βαυαρὸς, ἐπίταρος τοῦ στρατοῦ τῆς πατριδὸς του κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870, παραιτηθεὶς καὶ ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν παρρησίαν ταύτην πόλιν.

ΣΤ'

Ὁ Κάρολος Σαλστράς παρρησίαν λοιπὸν τὸ παράδοξον ἐξωτερικὸν τοῦ Μυλλέρου καὶ τὸ κατὰπληκτον ἦθός του, ἐσκέφθη βεβαίως ὅτι ἐπέτυχε τύπον πρὸς μελέτην καὶ δὲν ἐδίστασε.

— Μοὶ ἐπιτρέπατε, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν γέροντα, νὰ προγευματίσω πλησίον σας;

Ὁ Ὄθων Μύλλερως ἀπεκρίνατο ὅτι τῷ ἐπιτρέπαι διὰ φρασεολογίας τὸσον ἰδιορρήμου, ὥστε ὁ ἱατρός ἐβεβαίωθη πλέον ὅτι ὁ γείτων του ἦτο περίεργόν τι ὄν.

Ὁ Βαυαρὸς ἱατρός, ὅστις ἠπίστατο πολλὰ πράγματα, ἀλλ' ἠγνόει ἔτι περισσότερα, ἐγνώριζε τὴν στολὴν τῶν πρώτων δεσμωτῶν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ τὸν γέροντα, ἂν τοῦ δεσμοτηρίου ἐξῆλθε, διατί ἐξῆλθε, πρὸ πάντων δὲ διατί εἰσήλθε, ὅτε νεανίας τις εἰσήλθεν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον κρατῶν σιγάρον εἰς τὸ στόμα του.

Ὁ Ὄθων ἔαυτε ἐφάνη οὐδόλως προσέχων εἰς τὸν ἱατρὸν, ἀπ' ἐτέρου δὲν τῷ διεφραγγεν οὐδ' ἡ ἐλαχίστη κίνησις τοῦ νεύλουτος, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔλαθε φωσφόρον ἕκ τινος δοχείου ἐκ πορσελάνης δομίου πρὸς κώδιον ἀνεστραμμένον κατὰ τὸ σχῆμα, καὶ τὸ προσέτριψε.

Αἶφνης ἡ μορφή τοῦ Μυλλέρου ἠκτινοδόλησε. Τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τὸν διεσκέδαζε πάντοτε. Εἶτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν ἱατρὸν, οὐτινος ἡ φυσιογνωμία δὲν τῷ ἐνέπνεε φρόβον.

— Γιά πές μου, τῷ εἶπε διὰ τῆς φωνῆς του ἦτις εἶχεν ἀπολέσει σχεδὸν τὴν ἔξιν τοῦ ὀμιλεῖν, τ' εἶν' αὐτό;

— Ποῖον αὐτό;

— Νὰ, αὐτὸ ποῦ βρατᾶ αὐτὸς ἔς τὰ χεῖρά του καὶ βγάνει φλόγα.

— Εἶνε φωσφόρον... χημικὸν φωσφόρον.

— Ἄ! τότε θὰ τὸ βρῆκαν κατόπι αὐτό! Εἶνε περίεργον καὶ εὐμορφὸν πράγμα!

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας ὁ ἱατρός Σαλστράς, ὅστις ἐν τούτοις παράδοξόν τι προσεδόκα

ἐκ τοῦ γείτονός του, τοσοῦτον ἐξεπλάγη, ὥστε μικροῦ δεῖν ὑπέβλεπεν ὅτι τὸν ἐγλεούζε. Ἄλλ' ἐνυπῆρχε πολλὴ εἰλικρίνεια ἐν τῷ τόνῳ τῆς φωνῆς τοῦ γέροντος.

— Σὺ δὲν εἶσαι εὐμορφος, ὑπέλαθεν ὁ ἱατρός μιμούμενος τὴν φρασεολογίαν του, ἀλλ' εἶσαι περίεργος ὅσον καὶ αὐτό. Ἀπὸ ποῦ βγῆκες; μήπως ἦσουν εἰς τὴ φυλακὴ;

— Ναί! ἀπεκρίνατο ἀπλῶς ὁ Ὄθων διὰ τὸν φωνῆς ἐκφράζοντος τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀληθῶς ἐξέτιτε τὴν ποινὴν του.

— Ἐμεινες πολλὸν καιρὸν μέτα;

— Πενήντα χρόνια.

Ὁ ἱατρός Σαλστράς ἀνετινάχθη ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Πενήντα χρόνια! πενήντα χρόνια ἔκαμες ἔς τὴ φυλακὴ;

— Ναί.

— Διὰ φόνον;

— Ναί, κύριε.

— Καὶ ἀπελύθης πότε;

— Σήμερον εἰς τὰς πέντε.

Τότε ὁ ἱατρός ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν Μύλλερων λέγων:

— Σὲ συγγάριον, φίλε μου.

Ὁ Ὄθων μὴ ἐννοῶν, ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐν τῇ τοῦ Βαυαρῶ ὅστις ἐφαίνετο καταγοητευμένος. Καὶ πράγματι εἶχε δίκαιον.

Ὁ ἱατρός εἶχεν ἐσφρανηθῆ φαινόμενόν τι, ἀλλ' οὐδέποτε ἠλπίζε νὰ ἐπιτύχῃ τοιοῦτον γεννάδιον.

— Καὶ λοιπὸν, ἀνέκραζε, δὲν ἤξεύρεις τί εἶνε τὸ χημικὸν φωσφόρον;

— Ὅχι.

— Φωτογραφία ἤξεύρεις τί εἶνε;

— Φωτογραφία... ἐπανέλαθεν ὁ Μύλλερως.

— Σιδηρόδρομος;

— Ἄκουσα νὰ μιλοῦν μέσ' ἔς τὴ φυλακὴ γιὰ δαύτους.

— Ἄ! καὶ πῶς τοὺς φαντάζεσιν;

— Νὰ, πῶς εἶνε ὁρόμοι σιδερένιοι γιὰ νὰ μὴν τρέθωνται γρήγορα.

— Περίφημα! καὶ ηλεκτρικὸς τηλεγράφος;

— Ἦ! ὁ τηλεγράφος ἦταν ἔς τὸν καιρὸ μου.

— Ὅχι αὐτός.

— Ἔτσι θαρρεῖς.

— Καὶ τὸ φωταεῖον, καὶ τὸ ηλεκτρικὸν φῶς, καὶ τὰ ἀτυόπλοια;

Ὁ Ὄθων πληρὸς ἔχων τὸ στόμα, διεσταλμένα τὰ ὄμματα, καὶ τεμάχιον ἀλάντος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς περόνης του, ἠτένιζε τὸν ἱατρὸν ὡς ἄνθρωπος πρὸς ὃν ὀμιλοῦν κινεζικὰ.

— Ὁραῖα! περίφημα! ἐπανέλαθεν ὁ ἱατρός τρίβων τὰς χεῖράς του. Ἐπέτυχεν ἐν περίεργον ὄν καὶ θὰ διασκεδάσωμεν.

Ταῦτα εἰπὼν καθ' ἐκυτόν ὁ Βαυαρὸς ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸν Μύλλερων, καὶ ἔμαθεν ὅτι εἰσήλθεν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον ἐκεῖνο πιστεύων ὅτι ὅλα τοῦ

κόσμου τὰ ζυθοπωλεία ἦσαν ἐπίσης πολυτελῆ, ἀπέκτησε δὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του νέον Ἐπιμενίδην, ἀλλ' ἀσυγκρίτως μᾶλλον ἐκπληκτικὸν καὶ ἐκπεπληγμένον, μᾶλλον παρὰ δόξον τοῦ ἐτέρου, τοῦ ἀρχαίου.

[Ἐπειὶ τὸ τέλος.]

Α. Π. Κ.

ΤΑ ΕΠΙ ΕΝΕΧΥΡΩΙ ΔΑΝΕΙΑ ΕΝ ΚΙΝΑΙ

Μεταξὺ τῶν παλαιότερων θεσμῶν ἐν Κίνα καταλέγονται τὰ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανειστικά Καταστήματα, ἅτινα εἶνε λίαν ὠφέλιμα εἰς τὸν λαὸν οὐ μόνον ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καθημερινῷ βίῳ. Τῶντι τὰ καταστήματα ταῦτα, ἅτινα παρέχουσι τοσαύτας εὐκολίας εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην χρημάτων, κατέστησαν ἀναπόφευκτα εἰς τε τοὺς Κινέζους καὶ Εὐρωπαϊούς, ἀλλ' ἐν Κίνα αἱ συναλλαγῆαι συνάπτονται κατὰ τρόπον πολὺ ἐπιωφελέστερον τοῖς δανειζομένοις ἢ ἐν ταῖς εὐρωπαϊαῖς χώραις. Οὐ μόνον ὁ πληρωτέος τόκος εἶνε κατώτερος πλέον ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ παρ' ἡμῖν πληρωνομένου, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνεχυριαζόμενα πράγματα φυλάττονται ἐπιμελέστερον. Τοιοῦτοτρόπως οἱ Σίνοι συνειθίζουσι νὰ πέμψωσιν εἰς τὸ δανειστικὸν Κατάστημα τὰ μὲν χειμερινὰ ἐνδύματά των, ἅμα φθάσῃ ἡ ἀνοιξίς, τὰ δὲ θερινὰ, ἅμα ἀρχίζῃ νὰ πνέῃ ὁ βορρᾶς. Πράττουσι δὲ τοῦτο, οὐχὶ διότι ἔχουσι χρηματικὰς ἀνάγκας, ἀλλὰ διότι γινώσκουσιν ὅτι τὰ ἐν λόγῳ καταστήματα εἶνε αἱ καταλληλότεραι καὶ ἀσφαλέστεραι ἱματιοθήκαι, ἃς δύνανται νὰ εὐρωσι. Οὐ μόνον δὲ ἀπολαύουσι δωρεάν τοῦ πλεονεκτήματος τούτου, ἀλλὰ προσέτι διαθέτουσιν οὕτω χρηματικὸν τι ποσόν, ὅπερ δύνανται πάντοτε νὰ τοποθετήσωσι μὲ τόκον πολὺ ὑψηλότερον τοῦ παρ' αὐτῶν πληρωθησομένου εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον. Ἡ πείρα ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο δὲν παρέχει ἀθέμιτα ὠφελήματα εἰς τὰξιν τινὰ τοκογλύφων, ἀλλὰ πράγματι ὠφελεῖ τὸ κοινὸν ἐν γένει, διότι, εἰ καὶ ἡ Κίνα ἐκλήθη ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανείων, ὑπάρχουσιν οὐχ ἥττον ἐν αὐτῇ πολὺ ὀλιγώτερα ἐνέχυρα μὴ ἀποσυρθέντα ἢ ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ Κινέζοι ἔσχον τὴν τύχην νὰ διαφύγωσι τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς τοῦ τρόπου τούτου τοῦ δανειζέσθαι ἐπὶ τῆς ἰδιοκτησίας, ἐνῶ συγχρόνως ἔμαθον νὰ ἐπιωφελεῖνται πάντων τῶν πλεονεκτημάτων, ἅτινα παρέχει τὸ μέσον τοῦτο εἰς τοὺς κατὰ τινὰ στιγμὴν ἐν ἀνάγκῃ εὐρισσομένους μικροὺς κεφαλαιούχους. Οἱ τόκοι οὐς ἀναγκάζονται νὰ πληρώνωσι σπανίως ὑπερβαίνουσι τὰ 12% κατ' ἔτος.

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΝΕΙΔΑ

Ἐν Εὐρώπῃ ἔχομεν κοινοκτήμονας, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο σκέπτονται ἢ νὰ κάμψωσι διὰ τῆς βίβας δλόκληρον τὸν κόσμον εἰς τὸ σύστημά των. Ἐν Ἀμερικῇ ὁμοῦ οἱ κοινοκτήμονες εἰσὶ μεταπροσέστεροι, καθόσον ἐνεργοῦσι μόνον διὰ τοῦ πρα-

δείγματος, ἐνῶ δὲ οἱ συνάδελφοι αὐτῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἀρέσκονται νὰ δημηγορῶσιν εἰς τὰς συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, αὐτοὶ τούναντίον θέτουσιν ἀμέσως ἐν τῇ πράξει τὰς θεωρίας των ἐν γωνίᾳ τινὶ τῆς εὐρείας χώρας, ἧτις παρέχει αὐτοῖς ἄσυλον. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐσηματίσθη ἡ Ἐταιρία, ἡ κληθεῖσα Ὀνείδα, ἧς ἀπετέλει μέρος ὁ ἀποπειραθεὶς τὴν δολοφονίαν τοῦ προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Ἐταιρία αὕτη ἰδρύθη τῷ 1846 ὑπὸ τινος θεολόγου ὀνομαζομένου Noyes. Οἱ ὄπαδοί αὐτῆς παραδέχονται τὴν Βίβλον καὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὰ λοιπὰ ὁμοῦ ἢ ἐν αὐτῇ ἀσκουμένη θρησκεία ἀφίσταται λίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους τὸ περιεργότερον θέλημα τῆς αἱρέσεως ταύτης ἦτον ἡ πλήρης ἐλευθερία, ἐν ἣ συνέζων ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἡ κοινότης ἀπετέλει μεγάλην οἰκογένειαν ἐκ 200 ἢ 300 ἀτόμων, ἐνθα ἕκαστος ἀνὴρ εἶχε δικαίωμα ἐφ' ὧν τῶν γυναικῶν, ὡς ἐν Τουρκίᾳ, ἕκαστη δὲ γυνὴ ἐφ' ὧν τῶν ἀνδρῶν, ὡς παρὰ τισι βαρβάρους λαοῖς. Ἦτον εἶδος μετοχικῆς Ἐταιρίας. Δὲν ἠδύνατό τις δὲ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα εἰμὴ τῇ ἀδείᾳ τῆς διευθυνούσης Ἐφορίας, ἧτις, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τοὺς πόρους τῆς Ἐταιρίας, ἐθελοῦτο πρότερον, ἐὰν τῇ ἐπετρέπετο ἡ πολυτέλεια τοῦ ἀδελφῆ τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἀκολουθῶς ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ὑποψηφίων ἐξέλεγε τοὺς συζύγους, εἰς οὓς ἀνετίθετο ἡ συντήρησις τοῦ εἶδους.

Αἱ τερατώδεις αὐταὶ ἔξεις ἐξήγειραν, ὡς εἶκός, τοιούτην ἀποδοκιμασίαν παρὰ τοῖς γείτοσι τῆς Ἐταιρίας ταύτης, ὥστε τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπειληθεῖσα διὰ ποινικῆς καταδιώξεως ἠναγκάσθη νὰ παρκιτηθῇ τῆς κοινότητος τῶν γυναικῶν.

Οὕτω δὲν ἀσκεῖται πλέον ἐν αὐτῇ εἰμὴ ἡ κοινότης τῆς περιουσίας. Ἡ ἐν αὐτῇ παραδοχὴ οἰκογενειῶν, κατεχουσῶν μικρὰς τινὰς οἰκονομίας, καὶ ἡ καλὴ διεύθυνσις, ἡ δοθεῖσα εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς, κατέστησαν τὴν κοινότητα ταύτην πλουσίαν καὶ κάτοχον ἡμίσεος σχεδὸν ἑκατομμυρίου. Ἐχει δὲ πρὸς τούτους μικρὰ τινὰ ἐργοστάσια, ἐνθα χρησιμοποιεῖ καθ' ἑκάστην πλέον τῶν 200 ἐργατῶν ἢ ἐργατῶν. Σ*

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως γράφουσιν εἰς τὴν «Tagblatt» τῆς Βιέννης, ὅτι ὁ εὐνοούμενος τοῦ Σουλτάν-Ἀζίζ ἀλέκτωρ, Μουχαρέμ καλούμενος, ἐξεμέτρησε πρὸ μικροῦ τὸ ζῆν.

Τὸν ἀλέκτωρα τοῦτον εἶχε δώσει εἰς τὸν Σουλτάνον ὁ Βέης τῆς Τύνιδος, ἐκομίσθη δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπολαύων σήμερς διακεκριμένου μαχητοῦ. Ὁ Μουχαρέμ ἀπέκτησε πάραυτα τὴν εὐνοίαν τοῦ Σουλτάνου, ὅτε δὲ, ἀποκρινόμενος εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου του, εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου καὶ ἔβηκε νὰ τοποθετηθῇ

ἐπὶ τῶν σουλτανικῶν γονάτων, οἱ αὐτικοὶ οὐδέποτε ἔλλειπον νὰ ποιῶσιν αὐτῷ φιλοφρονεστάτας ὑποκλίσεις.

»Ὀλίγον ἔμελλε τῷ Σουλτάνῳ ὁ διαμελισμὸς τῆς αυτοκρατορίας του, προστίθησιν ὁ εἰρημένος ἀνταποκριτῆς, ἤρκει μόνον νὰ ἰδύνατο νὰ σημειοῖ καθ' ἑκάστην νέαν νίκην τοῦ ἀλέκτορος του. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡμέραν τινὰ μαθὼν ὁ Ἀβδούλ-Ἀζίζ ὅτι ὁ Μουχαρέμ ἐφόρευσε ἀλέκτορα κομισθέντα εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τινος Ἀμερικανοῦ, τοσοῦτον ἔχρη, ὥστε περιέβαλε τὸν τυνησίον ἀλέκτορα μὲ τὸ παράσημον τοῦ Ὀσμανιέ.

»Διὰ τῆς πράξεως ταύτης ὁ Μουχαρέμ ἐξυψώθη, ἀπὸ τῆς πτιγμῆς δὲ ἐκείνης οἱ σκοποὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δολμά-Βαξὲ παρουσίαζον αὐτῷ ὄπλα.

»Ἄλλ' ὁ μᾶλλον ὑπερήφανος καὶ εὐτυχέστερος τῶν ἀλεκτόρων εἶδε νὰ ὑποστῇ ὡσαύτως τὴν ἀστάθειαν τῆς Τύχης. Ὁ Σουλτάνος ἐξεθρονίσθη εἴτα ἐπῆλθεν ἡ περιφημος ὑπόθεσις τῶν ψαλιδίων.

»Ὁ Μουχαρέμ τότε εἶδεν ἐαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον ὑπ' ὧν τῶν θαυμαστῶν του. Ἀφῆρσαν τὸ παράσημόν του, τῶν δὲ ἡμερῶν αὐτοῦ δὲν ἐφείσθησαν, εἰμὴ διότι αἱ λίαν γεροντικαὶ σάρκες του ἦσαν ὄλως ἀκατάλληλοι διὰ καλὸν ψητόν. Διῆλθε χρόνον τινὰ περιπλανώμενος περὶ τὸ Τεπέ-Μαχμουτ, πλησίον τοῦ ὠραιοῦ μαυσωλείου τοῦ Ἀβδούλ-Ἀζίζ, ἀκολουθῶς δὲ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡμέραν τινὰ ἀνευρέθη ὑπὸ τῶν δερβισίων, οἵτινες ἐπεμελήθησαν αὐτοῦ.

»Σήμερον ἀγγέλλεται ὁ θάνατός του. Ἐκπνέει ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ἐκδικοῦσι τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του.

»Τοιαύτη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Μουχαρέμ, τοῦ εὐνοούμενου ἀλέκτορος τοῦ Σουλτάν-Ἀζίζ». Α.

ΦΑΛΑΙΝΩΝ ΑΓΡΑ

Ἐπιστολὴ τις τοῦ κ. T. Barrois, λαβόντος ἐπισημονικὴν τινὰ ἀποστολὴν ἐν Λαπωνίᾳ, δίδωσι τὰς ἐπομένους περιέργους λεπτομερείας περὶ τῆς ἀλειῆς τῆς φαλαίνης.

«Μέχρι τοῦδε εἶδομεν 7 ἢ 8 φαλαίνας ἀνηκούσας εἰς διακεκριμένα εἶδη. Χάρις τῷ κ. Fogh ἠδυνήθημεν νὰ ἀνατάμωμεν ἐν δείγμα ἐξ ἑκάστου εἶδους. Ἴδου πῶς ἀλειεύουσιν ἐνταῦθα τὴν φαλαίαν. Ὁ κ. Fogh ἔχει τρεῖς ἐλικοκινήτους ἀτμικάτους, 20 μέτρων μήκους καὶ ταχυπλόους. Τὰ πλοῖα ταῦτα φέρουσιν ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐν βαρῷ τηλεθλοῦν σπρεφόμενον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Κατὰ τῆς φαλαίνης πυροβολοῦσι συνήθως εἰς ἀπόστασιν 30 μέτρων. Τὸ βλήμα τοῦ τηλεθλοῦ τούτου εἶνε τεχνικώτατον ὄργανον, συγκείμενον ἐκ τριῶν τεμαχίων, ἧτοι 10^α ἐκ σιδηρᾶς αἰχμῆς προσηρημένης ἐπὶ μύδρου, 20^α ἐκ μύδρου ἢ βόμβας προσκεκολλημένης ἐπίσης ἐπὶ τετρακλῶννου

κάμακος. Ἀμα φάλαινά τις εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν βολῆς, πυροβολοῦσιν ἀμέσως κατ' αὐτῆς. Τῇ βοήθειᾳ τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς ἢ βόμβας εἰσέρχεται εὐκόλως, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ κάμακος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ζῶον πληγωνόμενον ζητεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλ' οἱ κλάδοι τοῦ κάμακος ἀποπέμψονται ἐπὶ τὴν ἐνέργειαν σφύραν τινὰ, ἧτις κρούει τὸ καψύλιον τοῦ ἐναύσματος καὶ ἡ βόμβα ἐκρήγνυται. Ἡ φάλαινά φονεύεται ἐν τῷ ἅμα. Τότε περῶσιν ἄλυσιν διὰ τῆς βίβας ἢ διὰ τῶν πτερυγίων τοῦ κήτους καὶ ἐξάγουσιν αὐτό. Ἡ μεγαλειτέρα ἐξ ὧν εἶδον εἶχεν 22 μέτρων μήκος».

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

— Πές μου, ποτάμι, ποῦ τρελλὰ μέσ' ἐς τὸν κάμπο τρέχεις
Καὶ τόσαις ἐμπορίαις τῆς γῆς μὲ τὰ νερά σου ὀρέγεις;
Γιατὶ μὲς ψάλλεις ὀλιθερὸ σκοπὸ μὲ τῆ φωνή σου;
Ποῖς ἄλλος εἶ ἔτσιω ζωὴ γλυκεῖα ἴσ' ἐν τῇ ζωῇ σου;

Κ' ἐκεῖνο ἀποκρίθηκε:— Τί εὐτυχία ἔχω,
Ἄφου ἡ μοῖρα μοῦγραψε αἰώνια νὰ τρέχωι...
Ἄν βοδοάφηναι γέροντες μὲ χάρι' ἐς τὰ νερά μου,
Ἄν λυγαρίαις καὶ ἀγρᾶμπελαις ἀνοίξωσι τὰ πλευρά μου,
Μήπως ἔμπορὸν νὰ ταῖς γαρῶ καὶ νὰ ταῖς ἀγαπήσω;
Περῶ, ταῖς βρέχω μὲ στιγμὴ καὶ ταῖς ἀφίνω ἴσιω.

Καὶ τὸ ποτάμι πέρασε καὶ ἀφίνει τὸν διαβάτη
Μὲ πικραμένη τὴν καρδίαν, μὲ δακρυμένο μάτι
Γιατὶ μὲ κάμψη, μὲ σκληρὴν ἰδέαν τὸν τρομάζει,
Πῶς κ' ἡ δίκη του ἢ ζωὴ μὲ τὸ ποτάμι μοιάζει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μονομαχία.

Δύο πρῶτον φίλοι, ἐχθροὶ δὲ σήμερον, πρόκεινται νὰ συναντηθῶσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς.

«Ὅλα εἶνε ἔτοιμα τὰ πιστόλια γεμάτα, οἱ δὲ μάρτυρες καὶ ἀντίπαλοι ὄχροι ἐκ τοῦ τράμου.

Ἀίφνης εἰς τῶν ἀντιπάλων λέγει πρὸς τὸν ἄλλον»

— Ἐπιμένεις λοιπὸν ἀκόμη εἰς ὅ,τι εἶπες;

— Ἐγὼ; Καθόλου.

— Τότε γιατί νὰ μονομαχήσωμεν;

— Γιατὶ νὰ δεῖξωμεν ὅτι δὲν φοβούμεθα.

— Καλλίτερα δὲν γινόμεθα πάλι φίλοι;

— Βέβαια, καὶ ἐγὼ τὸ θέλω. Ὅπωςδήποτε ὁ μὲς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου.

— Ἀλήθεια, ἔχεις δικαίον. Λοιπὸν, μείνε σὺ, ἐγὼ φεύγω.

* *

Ἡ μικρὰ Λίξα εἶχε θυμώσει πολὺ τὴν μητέρα τῆς.

Ἐπομένως εἰς τὸ γεῦμα φοβεῖται ὅτι θὰ χάσῃ τὰ φρούτά τῆς.

Τῶντι μόλις τὰ ἔφεραν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ μητέρα μὲ τόνον ἐπιπλήξεως τῆς λέγει:

— Ἄν ἐσὺ τώρα εἶχες ἕνα τέτοιο κακοκρίτσο, τί θὰ ἔκανες;

— 'Εγώ; θά τῆς ἔλεγα'—'Ελα, πάρε πλέον και σήμερα, μα ἂν τὸ ξανακάμης!...

* *

Ἡρώτα τις ἄλλον

— Ποῖα διαφορὰ μεταξύ πολιτισμοῦ καὶ βαρβαρότητος;

— Ἀπλούστατον πρᾶγμα· πολιτισμὸς εἶνε νὰ φρονεῖς τὸν ἐχθρόν σου διὰ σφίρας κανονίου εἰς 6,000 μέτρων ἀπόστασιν, βαρβαρότης δὲ νὰ τοῦ κόπτης τὴν κεφαλὴν διὰ σπάθης!

* *

* Ἄν αἱ γυναῖκες περιποιῶνται πολὺ τὸ κάλλος τῶν, αἰτίαι τούτου εἶνε ὅτι ἐξ ὕλων τῶν πλεονεκτημάτων τῶν τοῦτο πρὸ πάντων ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν.

ΛΙΠΘΕΙΑΙ

* Δύναμις βεβαίως, καὶ δύναμις ἰσχυρὰ, εἶνε ἡ παιδεία, ἀλλ' ἰσχυροτέρα πολὺ καὶ καθ' ὑψηλὴν ἔννοιαν εἶνε ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος. Ἡ εὐφυΐα ἄνευ καρδίας, ἡ διάνοια ἄνευ χρηστότητος, ἡ ἐπιδεξιότης ἄνευ ἀγαθότητος, χρηγοῦσι βεβαίως δυνάμεις τινάς· εἰσὶν ὅμως δυνάμεις πονηραὶ, καὶ ὅσῃν εὐχαρίστησιν ἢ δικαιοδοσίαν καὶ ἂν παρέχωσιν ἡμῖν, ἀδυνατοῦμεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ θαυμάσωμεν αὐτάς, ὅπως ἀδυνατοῦμεν νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἐπιδεξιότητα βαλαντιοτόμου ἢ τὴν ἀκριβείαν πρὸς τὸ σκοποβολεῖν τῶν ληστών. Ἡ φιλικότης, ἡ τιμιότης, ἡ ἀγαθότης εἰσὶν ἀρεταί, αἰτίνας δὲν στολιζοῦσιν ὡς παράσημον τὸ στήθος τοῦ τυχόντος, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὴν οὐσίαν τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρος· καὶ ὅστις, ἐκτὸς τούτων, κέκτηται καὶ τὸ προτέρημα τῆς σταθερότητος εἰς τὰς ἀποφάσεις, ἔχει ἀκαταμάχητον δυνάμιν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ, πρὸς ἀντίστασιν κατὰ τοῦ πονηροῦ, δυνάμιν τέλος πρὸς γενναίαν κατὰ τῆς πενίας καὶ τῆς μοίρας πάλιν. (Συάιλς).

* Ὅ,τι βλέπομεν τιμῶμενον καὶ βραβευόμενον ἐν τῇ πόλει, εἴτε ἀγαθὸν εἶνε εἴτε κακὸν, ἐκεῖνο βλέπομεν καὶ αὐξάνομενον καὶ ἐκτεινόμενον περαιτέρω.

* Οὐδὲν ὑπάρχει φορτίον βαρύτερον γυναικὸς προῖα πολλὴν φροσύνης. (Ἀντιφάνης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ γγέληθ ἐκ Πεκίνου, γράφει ὁ «Αἰών», ὁ αἰφνίδιος καὶ ἀπροσδόκητος θάνατος τῆς αὐτοκράτειρας τῆς «Ἀνατολικῆς Σκιαδος», συγχρόνως δὲ γνωστὸν ἐγένετο, ὅτι καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς «Δυτικῆς Σκιαδος» νοσεῖ ἐκ μαρasmus ἢ, καὶ ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆς ἐμπνέει ἀνησυχίας. Οἱ Σῖναι ἰατροὶ ἐξαντλήσαντες πάσας τὰς θεραπείας τῆς τέχνης αὐτῶν, χωρὶς οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ν' ἀνακουφίσωσι τὴν ἐνδοξὸν ἀσθενή,

προσέφυγον ἐν ἀπελπισίᾳ εἰς τοὺς ξένους ἰατροὺς, ἀπ' ὧν ἠτήσαντο νὰ μάθωσι τίνα φάρμακα ξένα δύνανται νὰ χορηγηθῶσι κατὰ τὰς ἐνδείξεις τῶν σινικῶν ἰατρικῶν θεωριῶν. Ἰδιαιτέρᾳ δ' ἀλληλογραφία, ἀποσταλεῖσα ἐκ Σιγκαῆς εἰς τὸ Parliament τῶν Παρισίων, περιέχει περὶ τούτου τὰς ἐξῆς περιέργους ἐξηγητικὰς πληροφορίες:

«Οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἀνατολῆς ἐλάτρουσαν ἀνάκθην τὸν ἥλιον, ὡς τὴν πηγὴν ὕλων τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ μεσημβρία, τὸ μέρος ὁπότεν ἔρχονται αὐτοῖς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, ἀπετέλεσε πάντοτε τὸ κύριον σημεῖον, τὸ μέρος τῆς τιμῆς, πρὸς ὃ στρέφουσιν ὅπως ἴδωσιν ἐρχομένους τοὺς ξένους αὐτῶν. Μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ὡς φυσικὴν, κατέστη σεβαστὴ ἡ ἀνατολή, τὸ μέρος ἐξ οὗ καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἀνέρχεται ὁ ἥλιος, καὶ ἐπὶ τέλει ἡ δύσις, τὸ μέρος ἐνθα ἐξαφανίζεται. Ἐντεῦθεν τὰ ἀνάκτορα, αἱ οἰκίαι, αἱ αἵθουσαι τῆς ὑποδοχῆς ἐν Σινικῇ εἰσὶν ἐστραμμέναι ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν. Ἄν πρόκειται ὑποδοχὴ ξένου, ὁ οἰκοδεσπότης λαμβάνει θέσιν πρὸς τὸ κατώτερον μέρος, πρὸς ἄρκτον, ἀντιμετωπίζων τὴν μεσημβρίαν, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ κυρία εἰσοδος, δι' ἧς βαίνει πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐρχομένου· τίθησι δ' αὐτὸν ἀκολουθῶς πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμὰς, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἐκτιμῆσεως, ἢν θέλει νὰ ἐπιδείξῃ αὐτῷ, τῆς ἀριστερᾶς οὐσῆς ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Σῖναις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐν Εὐρώπῃ συνηθείας, θέσεως τιμητικῆς. Ἡ σπουδαιότης τῶν προσώπων, ἅτινα εἰσὶ δεκτὰ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον, δείκνυται διὰ τῶν λέξεων «Ἀνατολή» ἢ «Δύσις», δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ. Οὐδόλωσ παρὰδοξον οὕτω, ὅτι ἐκ τῶν πολλοτάτων γυναικῶν τοῦ αὐτοκράτορος ἡ πρώτη ἐν τιμαῖς λαμβάνει τὸν τίτλον τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Ἀνατολικῆς Σκιαδος, καὶ ἡ δευτέρα τὸν τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Δυτικῆς Σκιαδος. Αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος αὐτοκράτειραι εἰσὶ χήραι τοῦ αὐτοκράτορος Τιέν-Τόγκ, ἀποβιώσαντος τῷ 1861, βραχὺ μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς συνθήκης τοῦ Πεκίνου. Ἐκ τῆς λύπης, ὅτι ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Μανδσοῦραν, ἐγκαταλείπων τὴν πρωτεύουσάν του εἰς τοὺς νικηφόρους στρατοὺς τῶν βαρβάρων τῆς Δύσεως. Ἐκ τῆς πρώτης σζύγου αὐτοῦ, τῆς αὐτοκράτειρας Τζέ-Κναι, δὲν ἀπέκτησε διάδοχον, ἀλλ' ἀπέκτησε τοιοῦτον ἐξ ἄλλης τῶν γυναικῶν τοῦ αὐτοκράτορος Τζέ Σι, ὀνομασθέντα Τόγκ-Τζέ. Τὸ εὐτυχὲς τοῦτο γεγονός ἐπαρξεν ἀφορμὴν ν' ἀπονεμηθῇ εἰς τὴν μητέρα τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου ὁ τίτλος τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Δυτικῆς Σκιαδος. Ἡ πρώτη, ἢ ὁ υἱὸς τῆς δευτέρας ὠφείλε νὰ θεωρῆ, νὰ ἀγαπᾶ καὶ νὰ τιμᾶ ὡς ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα, ἔφερε τὸν τίτλον τῆς νομίμου σζύγου, τὸν τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Ἀνατολικῆς Σκιαδος. Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος Τιέν Τόγκ, ὁ νέος πρίγκηψ Τόγκ Τζέ δὲν εἶχε συμπληρώσει ἔτι τὸ ἕκτον ἢ ἑβδομὸν τῆς ἡλικίας

αὐτοῦ ἔτος. Οὕτως ἡ ἀντιβασιλεία ἀνετέθη, διαρκούσης τῆς ἀνηλικιότητός του, εἰς τὰς δύο αὐτοκρατορομήτορας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τὸ βαρύτερον φορτίον τῶν δημοσίων ὑποθέσεων ἔφερεν ἡ αὐτοκράτειρα Τζέ Κναι. Τῷ 1872 ἐνομοθετήθη ὁ Τόγκ Τζέ καὶ τῷ 1873 ἐνηλικιωθεὶς ἀνέλαβεν τὰς ἡνίκας τῆς αὐτοκρατορίας. Αἱ αὐτοκράτειραι κατ' ἀνάγκην ἐστεροῦντο πάντοτε δικαιώματος ἐπισήμου ἀναμίξεως εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, καὶ τοὶ ἀσχοῦσαι ἐν τοῖς αὐτοκρατορικοῖς διαβουλίαις μεγάλην καὶ νόμιμον ἐπιρροήν. Ἀλλὰ θανάτῳ πρόωγῳ τῷ 1875 τοῦ Τόγκ Τζέ, τὰ τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου παρῆσαν πράγματα. Ἐκ τῶν διαφορῶν μελῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, τῶν ἀντιποιομένων δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου, πολλὰ ἦσαν ἤδη ἀνήλικα, ἢ δ' ἐκλογῇ αὐτῶν θὰ ὑπερχεῖτο τὰς τὰς δύο αὐτοκράτειρας, χήρας τοῦ Τιέν-Τόγκ, νὰπομακρυνθῶσιν ὀριστικῶς τῶν συμβουλιῶν τῆς αὐτοκρατορίας· ἀλλ' ἡ αὐτοκράτειρα Τζέ Κναι κατάρθεσε νὰ μηδενίσῃ τὸ ἀπειλητικὸν τοῦτο ἐνδεχόμενον, ἀνακαλυφθείσης εὐτυχῶς δι' αὐτὴν καὶ τὴν συναυτοκράτειραν διαθήκης τοῦ Τόγκ Τζέ, δι' ἧς υἱοθετεῖτο καὶ ἐκπύροστο διάδοχος εἰς τῶν υἱῶν τοῦ ἐβδόμου ἀδελφοῦ τοῦ Τιέν-Τόγκ, ὁ πρίγκηψ Τζούν. Ὁ νέος αὐτοκράτωρ μόλις ἦν ἑπταετής· θεν αἱ δύο αὐτοκράτειραι ἔβλεπον πρὸ αὐτῶν νέαν καὶ μακρὰν ἀντιβασιλείαν. Πράγματι ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ μνημονευθεῖσα υἱοθέτησις ἄμεσον ἀποτέλεσμα ἔσχε τὴν διάρρηξιν παντὸς δεσμοῦ τοῦ νέου αὐτοκράτορος πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ οἰκογένειαν, καθισταμένου πρᾶγματι υἱοῦ μὲν τοῦ Τόγκ Τζέ καὶ τῆς νέας σζύγου του, ἐγγόνου δὲ τῶν δύο αὐτοκρατειρῶν. Ὑπελείπετο ὅμως ἐτι τὸ κώλυμα, τὸ ἐκ τῆς ὑπάρξεως ὅμως αὐτοκράτειρας, ἧτις ὡς χήρα τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος ἠδύνατο ν' ἀξιώσῃ τὴν μάλλον ἄμεσον καὶ ἀποτελεσματικωτάτην μετοχὴν ἐν τῇ ἀντιβασιλείᾳ. Ἀλλὰ τὸ κώλυμα ἤρθη ταχέως· πρὶν ἢ παρέλθῃ ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Τόγκ Τζέ, ἡ δυστυχὴς μικρὰ αὐτοκράτειρα ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον, καταβληθεῖσα, ὡς λέγουσιν, ἐκ τῆς θλίψεως. Αἱ αὐτοκράτειραι Τζέ Κναι καὶ Τζέ Σι ἐξησφάλισαν ἐκ νέου ἄνευ ἀντιδράσεως τὴν ἐξάσκησιν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἡ ἀποθανοῦσα αὐτοκράτειρα ἦν ἡ ψυχὴ τοῦ συμβουλίου. Ἡ αὐτοκράτειρα Τζέ Σι, ἐπισφαλούς ὑγείας, ἰδίως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Τόγκ Τζέ, δὲν συμμετείχε πολὺ, ὡς βεβαίως, τῶν ὑποθέσεων. Ἐν τούτοις αὕτη ἐπέζησεν, ὅπως φέρῃ ὅλον τὸ βῆρος τῆς διοικήσεως τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ αὐτοκράτειρα Τζέ Κναι εἶχεν ἡλικίαν 45 ἐτῶν, ἐφαίνετο ἀπολαύουσα καλλίστης ὑγείας, ἀπέθανε δὲ τῇ Παρασκευῇ, 27 Μαρτίου [8 Ἀπριλίου, μετ' ἀδιαθεσίαν ὀλίγων ὡρῶν.

Ἐν Παρισίοις, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς

κῆς ἐορτῆς τῆς 2 Ἰουλίου, πτωχὴ γυνὴ, τοῖακοντα περίπου ἐτῶν, ἐκάθητο ἐν τινὶ γωνίᾳ αὐλείου θύρας ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Καπουσίνων, ἔχουσα παρ' αὐτῇ μικρὸν παιδίον τριετῶν ἢ πέντε ἐτῶν, καὶ πρὸ αὐτῆς κάνιστρον μὲ ἀνηλιτὰ ὅποια προτέφερον εἰς τοὺς διαβάτας. Δυστυχῶς αἱ ἀνθοδέσμαι τῆς, κατεσκευασμέναι ἀτέχνως, δὲν ἐπωλοῦντο. Ὅστε, παρὰ τὰς προσφορὰς αὐτῆς πρὸς πάντα διερχόμενον, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθοδεσμῶν δὲν ἤλαττοῦτο, καὶ ἡ πτωχὴ ἴστατο λυπημένη. Ἀλλὰ τὸ παιδίον, μὴ ἔχον συνείδησιν τῶν συμβαινόντων, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, ἐφλυῖραι φαιδρὸν χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν λύπην τῆς μητρός του.

Ἀίφνης κύριός τις εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο ὠραία κόρη δεκαοκτῶ περίπου ἐτῶν, σταματᾷ πρὸ τῶν ἀνθέων, καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκλέγῃ μεταξὺ τῶν ἀνθοδεσμῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεμία τῆ ἤρσε, τὰς ἔριψεν εἰς τὸ κάνιστρον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν του, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ δύο δάκρυα ἀναβλύσαντα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀνθοπώλιδος.

Ἡ νέα κόρη ὅμως, ἧς τὸ βεβόχρον τοῦ προσώπου, ἡ ξανθὴ κόμη καὶ ὁ ἀφελὴς ὀδοιπορικὸς πῖλος, ἤλεγχον τὴν βρετανικὴν τῆς καταγωγὴν, συγινηθεῖσα ἐκ τῆς ἀφώνου ἀπελπίσεως τῆς πτωχῆς γυναικὸς, ἔλαβε κρύφα ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μικρῶν χάρτην, τὸν ἔριψεν εἰς τὸ φαιδρὸν παιδίον, καὶ ἠκολούθησε τὸν συνοδὸν τῆς, ὅστις ἦτο ὁ πατὴρ τῆς.

— Κύτταξε, μητέρα, τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησε τὸ παιδίον ἀμέσως τὴν μητέρα του, δεικνύον τὸν χάρτην.

— Ποῦ εἶρες τὸ χαρτίον αὐτό; ἀνέκραξεν ἡ ἔμπορος, ἐκπληκτος ἀναγνωρίσασα ὅτι ἦτο γραμμάτιον τραπεζικὸν τῶν πενήκοντα φράγκων.

— Τὸ ἔριψεν ἡ κυρία αὐτῆ.

Ἡ μήτηρ ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ γραμμάτιον πρὸς τὴν νέαν κόρην· ἀλλ' αὕτη, προσποιουμένη ὅτι δὲν ἐννοεῖ τί συμβαίνει, τὴν ὠλεῖ διὰ τῆς χεῖρός καὶ ἐξκαλοῦθεῖ τὸν δρόμον τῆς· ἐν τούτοις ὁ πατὴρ τῆς, ἀκούσας τὰς ἐξηγήσεις τῆς ἔμπορου λαμβάνει τὸ γραμμάτιον καὶ ἀνοίγει τὸ χρηματοφυλάκιόν του ὅπως τὸ θέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ νέα κόρη, βλέπουσα τότε ὅτι ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐκινδύνευε νὰ ἀπολέσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν δωρόν τῆς, προσβλέπει τὴν πατέρα τῆς ἰσχυρικῶς καὶ τῷ ἀποτεινὲι λέξεις τινὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ· ἀλλ' οὐδὲν μετὰ τῆς ἀπαθείας, τῆς χαρακτηριζούσης τοὺς συμπατριώτας του, θέτει τὸ γραμμάτιον εἰς τὸ χρηματοφυλάκιόν του, εἴτα δὲ λαθῶν ἄλλο πενήκοντα φράγκων καὶ δίδων αὐτὸ πρὸς τὴν δυστυχῆ· «Ἡ θυγάτηρ μου, εἶπε, σὰς ἔδωκε πενήκοντα φράγκα, διότι εἶσθε πτωχὴ, ἐγὼ δεκαπλασιάζω τὸ ποσόν, διότι εἶσθε τιμίαι!»

Πρὸ διετίας περίπου δύο τολμηροὶ Ἀμερικανοὶ εἶχον διαπλεύσει τὸν Ἀτλαντικόν, ἐξ Ἀ-

μερικῆς εἰς Ἀγγλίαν, ἐπὶ μικροτάτης λέμβου. Φαίνεται νῦν ὅτι οἱ αὐτοὶ ἰδιότροποι προτίθενται νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ παράτολμον πείραμα ἐπιστρέφοντες εἰς Βαστώνην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σκάφους, τοῦ ὡς κέλυσος καρύου. Ὀνομάζονται οἱ παράδοξοι ἄνδρες ὁ μὲν Πέτρος Θωμάς, ὁ δὲ Φρειδερίκος Νόρμαν, καὶ ἔδωκαν τὰ ὀνόματά των εἰς τὰς ναυτικὰς ἀγγλικὰς ἐταιρίας, ὅπως ἐν περιπτώσει δυστυχήματος χαραχθῶσιν ἐπὶ μνημείου ἰδρυθησομένου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ Ἀγγλοὶ τινὲς ἀπεράσισαν νὰ διενεργήσωσιν ἔρανον ὅπως συνδράμωσιν εἰς καλὴν προπαρασκευὴν τοῦ διάπλου, καὶ ἐλαττώσωσι τὸν κίνδυνον ἐξαρτῶντες τὸ σκάφος καλλίτερον ἢ ὡς ἦτο τὴν πρώτην φοράν.

☞ Φαίνεται ὅτι καὶ οἱ Γερμανοὶ δὲν ὑστεροῦσιν ἐνίοτε κατὰ τὴν ἰδιότροπίαν τῶν Ἀμερικανῶν. Οὕτω τελευταῖον ἐσηματίσθη ἐν Βερολίνῳ σύλλογος φαλακρῶν. Τὰ μέλη αὐτοῦ ὑποχρεοῦνται, καὶ ἂν τῶς ἔσπερον φενάκην, νὰ τὴν ἀφήσωσι τοῦ λοιποῦ κατὰ μέρος. Ἐπὶ στιγμὴν λόγος ἐγένετο νὰ προσφέρωσι τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ συλλόγου εἰς τὸν πρίγκιπα Βίσαρκ, οὗτινος ἡ φαλακρότης εἰς οὐδὲνα εἶνε μυστήριον. Ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ σατυρικαὶ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου ἀποδίδουσιν εἰς τὸν ἀρχιγραμματέα τρεῖς τρίγας, αἵτινες ἀνορθοῦνται ἢ ἐπικλίνουσιν ἐπὶ τῆς κάρας αὐτοῦ κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς πολιτικῆς, αὕτη δὲ ἡ περίστασις ἐστέρησε τὸν *καγκελάριον* τῆς τιμῆς τῆς προεδρείας τῶν φαλακρῶν.

Ἄξια σημειώσεως παρατήρησις εἶνε ὅτι τὰ ἐν χρήσει φάρμακα πρὸς ἀνασολὴν τῆς πτώσεως τῶν τριγῶν ἀπολαύουσιν ἰδιαζούσης εὐνοίας ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου, διότι πάντες ἐκ πείρας εἰσι πεπεισμένοι ὅτι τὰ φάρμακα ταῦτα ἐπιταχύνουσι τὴν φαλακρότητα. Ὅσῳκις δὲ νέον τι τοιοῦτον ἐφευρίσκειται, τοποθετοῦσι φιάλην αὐτοῦ ἐν τινὶ ὑελοφράκτῳ σκευοθήκῃ.

☞ Εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Σάταμ. καθελκύσθη πρό τινων ἡμερῶν σκάφος ἰδιοφυὲς, ναυπηγηθὲν κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ναυάρχου Γεωργίου Σαρτορίου. Εἶνε δὲ οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, διότι ἀντὶ μὲν τοῦ ἔχειν ὄπλα πρὸς ἄμυναν, εἶνε αὐτὸ ὄπλον, ἀντὶ δὲ τοῦ βλάπτειν διὰ σφαιροβολήσεων ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, ἐξακοντίζει τορπίλλας ὑποκάτωθεν αὐτοῦ. Καθ' ἃ τὸ περιέγραψαν τὰ «Ἡμερησικὰ Νέα», εἶνε ἅμα μὲν πελώριος κριός, ἅμα δὲ τορπιλλοφόρον σκάφος, οὗτινος ἡ ὠφέλεια ἐν ὥρᾳ πολέμου θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς θὰ προσβάλλῃ τὰ ἐχθρικά πλοῖα ὑποκάτωθεν τῆς ὕδατοκλύστου γραμμῆς καὶ τοῦ θώρακός των. Τὸ πλοῖον καλεῖται «Πολύρημος» καὶ ὀμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς πελώριον σιγάρον. Ἐχει γέφυραν κωνικὴν αἱ ἄκραι τοῦ κυλίνδρου βυθίζονται εἰς τὸ ὕδωρ, φαίνεται δὲ συνήθως μόνη ἡ γέφυρα, ἡ ὑψουμένη τέσσαρας περίπου πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδα-

τος. Καλύπτεται ὅλον διὰ μεγάλων ἐλασμάτων χάλυθος· ἔχει μῆκος 240 καὶ εὖρος 40 ποδῶν, κινεῖται δὲ διὰ μηχανῶν δυνάμεως 5500 ἵππων ἑπτακαίδεκα μίλια τῆς ὥρας. Ἡ ἀπίστευτος αὕτη ταχύτης εἶνε τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς δυνάμεώς του, ὡς ὄπλου ἐπιθετικοῦ. Τὸ ἰσχυρότερον τῶν καθ' ἡμᾶς θωρηκτῶν θὰ κατεστρέφετο ἴσως προσβάλλόμενον κατὰ μέτωπον ὑπὸ τοῦ κριοῦ ἢ τῶν τορπιλλῶν τοῦ «Πολυρήμου», προωρισμένου ἰδίως νὰ προσβάλλῃ σκάφη πολλῶ μείζονα καὶ ἰσχυρότερα. Τὸ σκάφος εἶνε ἐκ χάλυθος, μετὰ διπλῆς σειρᾶς δικαίρετων, καὶ δύναται νὰ ὑποστῇ τὴν ὀρυμὴν πάσης συγκρούσεως. Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐτοῦ οἰκονομίᾳ ἡ μόνη δυσχέρεια εἶνε ὁ πορισμὸς τοῦ ἀέρος· οἱ κοιτανίσκοι κείνται ὑποκάτωθεν τῆς γέφυρας, ὅφ' ἦν ἀνεφύθησαν ὅπαι πρὸς ἀέρωσιν. Ἐγένετο χρῆσις τῶν νεωτάτων ἐφευρέσεων τῆς ἐπιστήμης, ἵνα μὴ ἀποθνήσκωσιν οἱ ναυτικοὶ ὑπὸ ἀσφυξίας. Ἐχει ὑπὸ τὸ ὕδωρ τρεῖς θύρας, ἀφ' ὧν ἐξακοντίζει τορπίλλας Whitehead, τὴν μὲν ὑπὸ τὸν κριόν, τὰς δὲ ἐν τοῖς πλαγίοις. Δύναται νὰ ἀπολύσῃ τορπίλλας ἀπανταχόθεν· προχωροῦν, ἐμπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον καὶ διὰ τοῦ κριοῦ· παλινδρομοῦν δὲ, νὰ ρίψῃ τορπίλλαν, ὅπου ἔτρωσεν ἤδη ὁ κριός· καὶ ἀπὸ τοῦ θωρηκτοῦ δὲ πύργου του ποιεῖ τὸ αὐτὸ, ὡς τὰ ἄλλα σκάφη. Ὁ «Πολύρημος» εἰκότως παραβάλλεται πρὸς τὰ παλαιότερα πυρπολικά, ὡς ὢν προωρισμένος νὰ βλάπτῃ τὰ νεώτερα θωρηκτὰ πλοῖα, καθάπερ τὸ πυρπολικὸν τὰ πρόσθεν ζύλινα σκάφη.

☞ Ἐνῶ ἐν Εὐρώπῃ οἱ μαθηταὶ χειροφροῦνται ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον, ἐν Ἀθυσσινίᾳ ἐπικρατεῖ ἀκόμη ἡ ἀρχαία μέθοδος τῆς αὐστηρᾶς παιδαγωγίας. Ὁ περιηγητὴς Gerhard Rohlfs κατὰ τὴν τελευταίαν διαμονὴν του ἐν τῇ εἰρημένῃ γῶρᾳ συνήντα ἐκάστοτε ἀγιοῦπαιδας πορευομένους μετὰ πολλοῦ πόνου, καὶ δεδραμένους ὀμοῦ διὰ μικρῶν ἀλύσεων. Ὁ λόγος δὲ τούτου ἦτο ὅτι δὲν εἶχον μάθει τὰ μαθήματά των, ἢ ὅτι δὲν ἔδειξαν καλὴν διαγωγὴν εἰς τὰς τάξεις των. Τοιοῦτοτρόπως τοὺς ἐμποδίζον ἀπὸ τοῦ νὰ περιτρέχωσι τὰς ὁδοὺς μετὰ τῶν συντρόφων των. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς τιμωρίας εἶνε λίαν ἀποτελεσματικὸς.

Εἰς Ἀναγκασθῆ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Διατήρησις τοῦ πάγου.

Πολλάκις ἐν καιρῷ θέρους γίνεται χρεῖα πάγου, εἴτε ὡς μέσου ἀντιπλοιστικοῦ εἰς ἀσθενείας τῆς κεφαλῆς, εἴτε εἰς ἄλλας βιωτικὰς ἀνάγκας. Πρὸς διατήρησιν αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰς ὥρας μεταχειρίζομεθα τὸ ἐπόμενον μέσον· Περιτυλίσομεν αὐτὸν μὲ γονδρὴν φλανέλλαν καὶ θέτομεν εἰς εὐρύστομον φιάλην οὕτως, ὥστε τὸ σχηματισθὲν ὕδωρ νὰ καταρρέουσιν τότε ὁ εἰς τὴν φλανέλλαν ἐγκλεισμένος πάγος διατηρεῖται ἐπὶ πολλὰς ὥρας εἰς καλὴν κατάστασιν.